

2024/1260

2.5.2024

DIRECTIVA (UE) 2024/1260 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 24 aprilie 2024

privind recuperarea și confiscarea activelor

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 82 alineatul (2), articolul 83 alineatele (1) și (2) și articolul 87 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Evaluarea amenințării pe care o reprezintă formele grave de criminalitate și criminalitatea organizată (SOCTA) efectuată de Europol în 2021 a evidențiat amenințarea tot mai mare reprezentată de criminalitatea organizată și de infiltrarea criminalității. Datorită veniturilor mari generate de criminalitatea organizată, care se ridică la cel puțin 139 de miliarde EUR în fiecare an și care sunt spălate într-o măsură tot mai mare prin intermediul unui sistem financiar paralel subteran, disponibilitatea unor astfel de produse provenite din săvârșirea de activități infracționale reprezintă o amenințare semnificativă la adresa integrității economiei și a societății, erodând statul de drept și drepturile fundamentale. În conformitate cu Comunicarea Comisiei din 14 aprilie 2021 privind Strategia UE de combatere a criminalității organizate 2021-2025, strategia respectivă vizează abordarea provocărilor generate de criminalitatea organizată, prin promovarea cooperării transfrontaliere și a schimbului de informații, prin sprijinirea unor investigații eficiente privind rețelele infracționale, prin eliminarea produselor provenite din săvârșirea de activități infracționale și prin adaptarea la era digitală a serviciilor de aplicare a legii și a sistemului judiciar.
- (2) Câștigul financiar constituie principalul motiv care stă la baza criminalității organizate care funcționează transfrontalier, inclusiv a rețelelor infracționale cu grad ridicat de risc. Prin urmare, pentru a combate amenințarea gravă reprezentată de criminalitatea organizată, este important ca autoritățile competente să dispună de o capacitate operațională sporită și de mijloacele necesare pentru a urmări și a identifica, a indisponibiliza, a confisca și a gestiona în mod eficace instrumentele și produsele provenite din săvârșirea de infracțiuni, sau bunurile care provin din astfel de activități.
- (3) Organizațiile criminale reinvestesc, de obicei, o parte din profiturile lor obținute din activități infracționale pentru a crea o bază financiară care să le permită să continue astfel de activități. În plus, organizațiile criminale recurg adesea la violență, amenințări, intimidare sau corupție, pentru a dobândi controlul asupra unor întreprinderi, pentru a obține concesiuni, autorizații, licitații sau granturi, pentru a obține profituri sau avantaje ilicite sau pentru a se infiltra în infrastructuri-cheie, cum ar fi centrele logistice. Prin urmare, astfel de organizații criminale afectează în mod negativ libertatea concurenței sau influențează deciziile autorităților publice, punând în pericol statul de drept și democrația. Organizațiile criminale au devenit operatori economici la nivel mondial cu obiective antreprenoriale. Privarea infractorilor de profiturile lor ilicite este esențială pentru a le perturba activitățile și a-i împiedica să se infiltreze în economiile legitime.
- (4) Infracțiunile economice și financiare, în special criminalitatea organizată, sunt săvârșite adesea prin intermediul unor persoane juridice și infracțiunile incluse în domeniul de aplicare al prezentei directive pot fi săvârșite în interesul sau în beneficiul unor astfel de persoane juridice. Prin urmare, ordinele de indisponibilizare și de confiscare pot fi emise și împotriva persoanelor juridice, în conformitate cu dreptul intern.

⁽¹⁾ JO C 100, 16.3.2023, p. 105.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 13 martie 2024 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 12 aprilie 2024.

- (5) Un sistem eficace de recuperare a activelor necesită urmărirea și identificarea rapidă a instrumentelor și a produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni, precum și a bunurilor suspectate a fi de origine infracțională. Astfel de instrumente, produse sau bunuri ar trebui să fie indisponibilizate pentru a se preveni dispariția lor și ulterior ar trebui să fie confiscate în urma emiterii unui ordin de confiscare în cadrul procedurilor în materie penală. Un sistem eficace de recuperare a activelor necesită, totodată, gestionarea eficace a bunurilor indisponibilizate și confiscate pentru a menține valoarea bunurilor respective pentru stat sau pentru a le fi restituite victimelor.
- (6) Cadru juridic actual al Uniunii privind urmărirea și identificarea, indisponibilizarea, confiscarea și gestionarea instrumentelor, a produselor sau a bunurilor, precum și privind birourile de recuperare a activelor este reprezentat de Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾, de Decizia 2007/845/JAI a Consiliului ⁽⁴⁾ și de Decizia-cadru 2005/212/JAI a Consiliului ⁽⁵⁾. Comisia a evaluat Directiva 2014/42/UE și Decizia 2007/845/JAI, concluzionând că actualul cadru nu a atins pe deplin obiectivul de politică privind combaterea criminalității organizate prin recuperarea profiturilor aferente.
- (7) Cadru juridic existent ar trebui să fie actualizat pentru a facilita eforturile de recuperare și confiscare a activelor în întreaga Uniune și pentru a asigura eficacitatea acestor eforturi. Prin urmare, prezenta directivă ar trebui să stabilească norme minime privind urmărirea și identificarea, indisponibilizarea, confiscarea și gestionarea bunurilor în cadrul procedurilor în materie penală. În acest context, noțiunea de „proceduri în materie penală” este un concept autonom de drept al Uniunii, interpretat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în pofida jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului. Prezenta directivă nu aduce atingere procedurilor pe care statele membre le-ar putea utiliza pentru a indisponibiliza și confisca bunurile. Este necesar să se consolideze capacitatea autorităților competente de a-i priva pe infractori de produsele provenite din săvârșirea de activități infracționale. În acest scop, ar trebui stabilite norme pentru a consolida urmărirea și identificarea activelor, precum și capacitățile de indisponibilizare, pentru a îmbunătăți gestionarea bunurilor indisponibilizate și confiscate până la înstrăinarea lor în urma unui ordin de confiscare definitiv, pentru a perfecționa mijloacele de confiscare a instrumentelor și a produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni și a bunurilor provenite din activități infracționale ale organizațiilor criminale, precum și pentru a îmbunătăți eficiența generală a sistemului de recuperare a activelor.
- (8) Prezenta directivă ar trebui să faciliteze cooperarea transfrontalieră, acordându-le autorităților competente resursele și competențele necesare pentru a răspunde în mod rapid și eficace cererilor formulate de către autoritățile din alte state membre. Dispozițiile care stabilesc norme privind urmărirea și identificarea timpurie a activelor, măsurile urgente de indisponibilizare sau gestionarea eficientă contribuie la îmbunătățirea posibilităților de recuperare transfrontalieră a activelor. Având în vedere natura mondială a criminalității organizate și capacitatea acesteia de a transfera rapid la nivel transfrontalier activele provenite din săvârșirea de infracțiuni, ar trebui consolidată și cooperarea cu țările terțe în limitele cadrului juridic internațional.
- (9) Date fiind caracterul poliinfracțional al organizațiilor criminale implicate într-o gamă largă de activități ilicite pe diferite piețe și cooperarea sistemică și orientată spre profit a acestora, o luptă eficace împotriva criminalității organizate necesită instituirea unor măsuri de indisponibilizare și de confiscare menite să acopere profiturile obținute din toate infracțiunile la care iau parte grupurile infracționale organizate. Printre aceste infracțiuni se numără domeniile criminalității enumerate la articolul 83 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Pe lângă infracțiunile enumerate la articolul 83 alineatul (1) din TFUE, domeniul de aplicare al prezentei directive ar trebui să acopere, de asemenea, toate infracțiunile care sunt armonizate la nivelul Uniunii, inclusiv fraudele împotriva intereselor financiare ale Uniunii, având în vedere implicarea tot mai mare a grupurilor infracționale organizate în astfel de infracțiuni. Domeniul de aplicare al prezentei directive ar trebui să includă și infracțiunile împotriva mediului, care reprezintă o activitate principală pentru grupurile infracționale organizate și care sunt adesea legate de spălarea banilor sau vizează deșeurile și reziduurile generate în contextul producerii și al traficului de droguri. Facilitarea intrării și șederii neautorizate constituie o activitate principală pentru grupurile infracționale organizate și este corelată, de regulă, cu traficul de persoane. Infracțiunea de facilitare a intrării și șederii

⁽³⁾ Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană (JO L 127, 29.4.2014, p. 39).

⁽⁴⁾ Decizia 2007/845/JAI a Consiliului din 6 decembrie 2007 privind cooperarea dintre oficiile de recuperare a creanțelor din statele membre în domeniul urmăririi și identificării produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni sau a altor bunuri având legătură cu infracțiunile (JO L 332, 18.12.2007, p. 103).

⁽⁵⁾ Decizia-cadru 2005/212/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea (JO L 68, 15.3.2005, p. 49).

neautorizate ar trebui înțeleasă în sensul Directivei 2002/90/CE a Consiliului ⁽⁶⁾ și al Deciziei-cadru 2002/946/JAI a Consiliului ⁽⁷⁾. Decizia-cadru 2002/946/JAI prevede posibilitatea ca sancțiunile penale să fie însoțite de confiscarea mijloacelor de transport care au servit la săvârșirea infracțiunii, stabilind în mod clar că dispozițiile sale se aplică fără a aduce atingere protecției acordate refugiaților și solicitanților de azil în vederea furnizării de asistență umanitară în conformitate cu dreptul internațional.

- (10) Pe lângă infracțiunea de simplă participare la în înțelesul articolului 2 din Decizia-cadru 2008/841/JAI a Consiliului ⁽⁸⁾, alte infracțiuni, astfel cum sunt menționate la articolul 1 punctul 1 din Decizia-cadru 2008/841/JAI și astfel cum sunt definite în dreptul intern, ar trebui incluse în domeniul de aplicare al prezentei directive, în măsura în care sunt săvârșite în cadrul unei organizații criminale, astfel cum este definită în articolul 1 punctul 1 din Decizia-cadru 2008/841/JAI și astfel cum este definită în dreptul intern, în vederea acoperirii câștigurilor ilicite provenite din activități infracționale desfășurate în general de organizații criminale. Statele membre sunt încurajate, în special, să se asigure că în domeniul de aplicare al prezentei directive sunt incluse infracțiunile de contrafacere și piraterie a produselor, trafic ilicit de bunuri culturale, fals și uz de fals în înscrisuri oficiale, omor sau vătămare corporală gravă, trafic ilicit de organe și țesuturi umane, răpire, lipsire de libertate în mod ilegal sau luare de ostatici, furt organizat sau tâlhărie, racket și extorcare de fonduri, trafic de vehicule furate, infracțiunile fiscale legate de impozitele directe și impozitele indirecte, incendierea cu intenție, fraudă și înșelăciunea, traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive și infracțiunile care intră în sfera de competență a Curții Penale Internaționale. Cu toate acestea, prezenta directivă nu impune statelor membre obligația de a introduce sau de a menține vreo infracțiune.
- (11) Pentru a asigura punerea în aplicare eficace a măsurilor restrictive ale Uniunii, este necesar să se extindă domeniul de aplicare al prezentei directive la infracțiunile reglementate de Directiva (UE) 2024/1226 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁹⁾.
- (12) În vederea acoperirii bunurilor care ar putea fi transformate și transferate cu scopul de a le disimula originea și în vederea asigurării unor definiții armonizate și clare în întreaga Uniune, bunurile care pot face obiectul indisponibilizării și al confiscării ar trebui definite în sens larg. Acestea ar trebui să înglobeze actele sau instrumentele juridice, inclusiv în formă electronică sau digitală, care dovedesc un titlu sau un drept asupra unui bun care face obiectul indisponibilizării și al confiscării, inclusiv, de exemplu, instrumentele financiare, fiduciile sau documentele care pot da naștere unor creanțe și care se află, în mod normal, în posesia persoanei afectate de procedurile relevante. Prezenta directivă nu aduce atingere procedurilor naționale existente pentru păstrarea actelor sau a instrumentelor juridice care dovedesc un titlu sau un drept asupra unui bun, întrucât acestea se aplică de către autoritățile naționale competente sau organismele publice competente în conformitate cu dreptul intern. Definiția bunurilor ar trebui să acopere toate tipurile de bunuri, inclusiv criptoactivele.
- (13) În vederea acoperirii bunurilor care ar putea fi transformate și transferate cu scopul de a le disimula originea și în vederea asigurării unor definiții armonizate și clare în întreaga Uniune, ar trebui să se prevadă o definiție amplă a produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni, care să includă produsele directe obținute din activități infracționale și toate beneficiile indirecte, inclusiv reinvestirea sau transformarea ulterioară a produselor directe, în concordanță cu definițiile din Regulamentul (UE) 2018/1805 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁰⁾. Prin urmare, produsele ar trebui să includă orice bunuri, inclusiv bunuri transformate sau convertite, integral sau parțial, în alte bunuri și bunuri combinate cu bunuri dobândite din surse legitime, până la valoarea estimată a produselor combinate. Ar trebui să includă și venitul sau alte beneficii derivate din produsele provenite din săvârșirea de infracțiuni sau din bunurile în care au fost transformate, convertite sau cu care au fost combinate respectivele produse.

⁽⁶⁾ Directiva 2002/90/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2002 de definire a facilitării intrării, tranzitului și șederii neautorizate (JO L 328, 5.12.2002, p. 17).

⁽⁷⁾ Decizia-cadru 2002/946/JAI a Consiliului din 28 noiembrie 2002 privind consolidarea cadrului penal pentru a preveni facilitarea intrării, tranzitului și șederii neautorizate (JO L 328, 5.12.2002, p. 1).

⁽⁸⁾ Decizia-cadru 2008/841/JAI a Consiliului din 24 octombrie 2008 privind lupta împotriva crimei organizate (JO L 300, 11.11.2008, p. 42).

⁽⁹⁾ Directiva (UE) 2024/1226 a Parlamentului European și a Consiliului din 24 aprilie 2024 privind definirea infracțiunilor și a sancțiunilor pentru încălcarea măsurilor restrictive ale Uniunii și de modificare a Directivei (UE) 2018/1673 (JO L, 2024/1226, 29.4.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1226/oj>).

⁽¹⁰⁾ Regulamentul (UE) 2018/1805 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și de confiscare (JO L 303, 28.11.2018, p. 1).

- (14) Urmărirea și identificarea bunurilor într-un stadiu incipient al unei anchete penale sunt esențiale pentru a asigura identificarea promptă a instrumentelor, a produselor sau a bunurilor care ar putea fi confiscate ulterior, inclusiv a bunurilor având legătură cu activități infracționale situate în alte jurisdicții, facilitând astfel cooperarea transfrontalieră. Pentru a se asigura că se acordă suficientă prioritate investigațiilor financiare în toate statele membre, astfel încât să se poată combate infracțiunile de natură transfrontalieră, este necesar să li se solicite autorităților competente să lanseze urmărirea activelor din momentul în care există o suspiciune de activitate infracțională care este susceptibilă să genereze beneficii economice substanțiale. Atunci când stabilesc dacă beneficiul economic este susceptibil să fie substanțial, statele membre ar trebui să poată fixa praguri minime pentru valoarea produselor preconizate sau permite evaluarea de la caz la caz de către autoritățile competente. Pentru a permite suficientă flexibilitate în ceea ce privește lansarea investigațiilor financiare, statele membre ar trebui să poată limita sfera de cuprindere a acestora la investigațiile referitoare la infracțiuni susceptibile de a fi fost săvârșite în cadrul unei organizații criminale. În scopul asigurării eficacității investigațiilor financiare, statele membre ar trebui să furnizeze resursele financiare, tehnice și umane necesare.
- (15) Pentru a asigura aplicarea efectivă a măsurilor restrictive ale Uniunii, Uniunea a stabilit norme comune minime privind definițiile activităților infracționale care încalcă măsurile restrictive ale Uniunii. Pentru a facilita depistarea infracțiunilor legate de încălcarea măsurilor restrictive ale Uniunii, este important ca birourile de recuperare a activelor să fie împuternicite să urmărească și să identifice bunurile persoanelor și ale entităților cărora li se aplică măsurile respective, la cererea autorităților naționale competente, pe baza unor indicii și a unor motive întemeiate să se considere că au fost săvârșite astfel de infracțiuni. Ar trebui ca respectivele competențe să nu aducă atingere cerințelor și garanțiilor procedurale stabilite în temeiul dreptului intern, inclusiv normelor privind inițierea procedurilor penale sau, dacă este cazul, cerinței de a obține o autorizație judiciară.
- (16) Având în vedere că pentru urmărirea și identificarea cu eficacitate a bunurilor ar putea fi necesare măsuri care să necesite intervenția altor autorități, este important ca birourile de recuperare a activelor să poată solicita cooperarea autorităților relevante. Condițiile unor astfel de solicitări sunt supuse dreptului intern. Statele membre pot include în cadrul personalului birourilor de recuperare a activelor respective atât reprezentanți ai autorităților de aplicare a legii, cât și reprezentanți ai autorităților judiciare sau pot înființa birouri de recuperare a activelor atât în cadrul autorităților de aplicare a legii, cât și în cadrul sistemului judiciar.
- (17) Având în vedere caracterul transnațional al fondurilor utilizate de grupurile infracționale organizate, statele membre ar trebui să facă rapid schimb de informații care pot conduce la identificarea instrumentelor și a produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni și a altor bunuri deținute sau controlate de infractori. În acest scop, este necesar ca birourile de recuperare a activelor să fie împuternicite să urmărească și să identifice bunurile care ar putea fi confiscate ulterior, să se asigure că au acces la informațiile necesare în condiții clare și să stabilească norme privind schimbul rapid de informații între ele, în mod spontan sau la cerere. În cazurile urgente în care există riscul dispariției bunurilor, ar trebui să se răspundă cererilor de informații cât mai curând posibil, și cel târziu în termen de opt ore. Obligația birourilor de recuperare a activelor de a urmări și de a identifica instrumentele, produsele sau bunurile care fac sau care ar putea face obiectul unui ordin de indisponibilizare sau de confiscare emis de un alt stat membru are scopul de a facilita pregătirea sau executarea ordinelor de indisponibilizare din alte state membre, dar nu implică obligația de a recunoaște astfel de ordine în temeiul Regulamentului (UE) 2018/1805.
- (18) Pentru a realiza investigații eficiente privind urmărirea activelor și pentru a răspunde rapid cererilor transfrontaliere, birourile de recuperare a activelor ar trebui să aibă acces la informațiile care sunt necesare pentru a stabili existența unor bunuri care fac sau care ar putea face obiectul unui ordin de indisponibilizare sau de confiscare, precum și pentru a stabili dreptul de proprietate sau controlul asupra unor astfel de bunuri. Prin urmare, birourile de recuperare a activelor ar trebui să aibă acces imediat și direct la datele relevante, de exemplu la informații imobiliare, la registrele naționale de evidență a cetățeniei și a populației, la bazele de date comerciale și la bazele de date referitoare la vehicule, pe lângă accesul la informațiile privind conturile bancare în temeiul Directivei (UE) 2019/1153 a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾ și la informațiile privind beneficiarii reali în temeiul Directivei (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului⁽²⁾. Accesul și căutările ar trebui să fie

⁽¹⁾ Directiva (UE) 2019/1153 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iunie 2019 de stabilire a normelor de facilitare a utilizării informațiilor financiare și de alt tip în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a anumitor infracțiuni și de abrogare a Deciziei 2000/642/JAI a Consiliului (JO L 186, 11.7.2019, p. 122).

⁽²⁾ Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).

considerate imediate și directe, printre altele, în cazul în care autoritățile naționale care gestionează un registru transmit cu promptitudine informațiile autorităților competente printr-un mecanism automatizat, cu condiția ca nicio instituție intermediară să nu poată influența datele solicitate sau informațiile care urmează a fi furnizate. În plus, statele membre ar trebui să se asigure că birourile de recuperare a activelor au acces rapid, fie imediat și direct, fie la cerere, la alte informații care pot fi utile pentru identificarea bunurilor relevante, cum ar fi informațiile privind ipotecile și împrumuturile, datele vamale sau informațiile privind transferurile electronice de fonduri și soldurile conturilor, precum și datele fiscal-bugetare, datele privind securitatea socială și informațiile din domeniul aplicării legii. În ceea ce privește datele fiscal-bugetare, datele naționale privind securitatea socială și informațiile din domeniul aplicării legii, ar trebui să fie posibil ca statele membre să decidă să acorde birourilor de recuperare a activelor acces la astfel de informații pe baza unor cereri motivate și să permită autorităților care dețin astfel de informații să refuze accesul la acestea în anumite condiții, pentru a asigura integritatea investigațiilor, confidențialitatea informațiilor furnizate de un alt stat membru sau de o țară terță, precum și proporționalitatea cererilor de informații în raport cu interesele legitime ale unei persoane fizice sau juridice. Accesul la informații ar trebui să facă obiectul unor garanții specifice care să prevină utilizarea abuzivă a drepturilor de acces. Astfel de garanții completează obligația de a înregistra activitățile de accesare și de căutare în temeiul articolului 25 din Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹³⁾. Acordarea accesului la informațiile respective nu împiedică statele membre să condiționeze accesul de garanții procedurale, astfel cum sunt stabilite în dreptul intern, ținând seama în mod corespunzător de necesitatea ca birourile de recuperare a activelor să poată răspunde rapid cererilor transfrontaliere. Punerea în aplicare a garanțiilor procedurale nu ar trebui să afecteze capacitatea birourilor de recuperare a activelor de a răspunde cererilor din partea altor state membre, în special în cazul cererilor urgente.

- (19) Pentru a garanta securitatea informațiilor partajate între birourile de recuperare a activelor, toate birourile de recuperare a activelor ar trebui să poată accesa direct aplicația de rețea pentru schimbul securizat de informații (SIENA), gestionată de Europol în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/794 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁴⁾. SIENA sau, după caz, în mod excepțional, alte canale securizate ar trebui să fie utilizate pentru toate comunicările efectuate între birourile de recuperare a activelor în temeiul prezentei directive. Ar putea fi necesar să se utilizeze un alt canal securizat în cazuri excepționale, de exemplu în cazul în care caracterul urgent al cererii de informații impune utilizarea temporară a unui alt canal de comunicare sau în cazul în care schimbul de informații necesită implicarea unor țări terțe sau a unor organizații internaționale ori există motive obiective pentru a crede că o astfel de implicare va fi necesară într-o etapă ulterioară. Trimiterea la SIENA ar trebui interpretată ca fiind valabilă și pentru succesul acesteia, în cazul în care SIENA este înlocuită.
- (20) Având în vedere viteza cu care infractorii efectuează transferuri între diferite jurisdicții, statele membre ar trebui să se asigure că birourile de recuperare a activelor fac rapid schimb de informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor lor. În cazuri excepționale, ar putea fi justificat în mod obiectiv ca birourile de recuperare a activelor să refuze să furnizeze informații unui alt birou de recuperare a activelor solicitant dacă acest lucru ar dăuna intereselor de securitate națională ale statului membru în care este situat biroul de recuperare a activelor care a primit cererea, ar pune în pericol investigațiile în curs sau operațiunile de colectare de informații în materie penală, ar reprezenta o amenințare iminentă la adresa vieții sau a integrității fizice a unei persoane sau ar fi în mod clar disproporționat sau irelevant în raport cu scopurile în care au fost solicitate informațiile. Atunci când evaluează respectarea principiilor necesității și proporționalității, birourile de recuperare a activelor ar trebui să dea dovadă de diligență necesară, inclusiv în ceea ce privește respectarea drepturilor fundamentale.
- (21) Indisponibilizarea și confiscarea în temeiul prezentei directive sunt concepte autonome, care nu ar trebui să împiedice statele membre să pună în aplicare prezenta directivă cu ajutorul unor instrumente care, în temeiul dreptului intern, ar fi considerate drept sancțiuni sau alte tipuri de măsuri.

⁽¹³⁾ Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului (JO L 119, 4.5.2016, p. 89).

⁽¹⁴⁾ Regulamentul (UE) 2016/794 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 mai 2016 privind Agenția Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Aplicare a Legii (Europol) și de înlocuire și de abrogare a Deciziilor 2009/371/JAI, 2009/934/JAI, 2009/935/JAI, 2009/936/JAI și 2009/968/JAI ale Consiliului (JO L 135, 24.5.2016, p. 53).

- (22) Confiscarea conduce la deposedarea definitivă de bunurile respective. Totuși, conservarea bunurilor poate fi o condiție prealabilă pentru confiscare și este adesea crucială pentru executarea efectivă a unui ordin de confiscare. Bunurile sunt conservate printr-o măsură de indisponibilizare. Pentru a împiedica dispariția bunurilor, autoritățile competente din statele membre, care ar putea include birourile de recuperare a activelor, ar trebui să fie împuternicite să ia măsuri imediate, care ar putea lua forma unui ordin, pentru asigurarea disponibilității unor astfel de bunuri până la emiterea unui ordin de indisponibilizare. Având în vedere caracterul excepțional al unor astfel de măsuri, statele membre ar trebui să limiteze valabilitatea temporară a acestora.
- (23) În cazul în care autoritățile competente nu pot lua măsuri imediate, statele membre ar trebui să le permită birourilor de recuperare a activelor să ia astfel de măsuri. Astfel de măsuri ar putea fi necesare în special în cazul în care, în urma unei cereri din partea unui birou de recuperare a activelor dintr-un alt stat membru, un birou de recuperare a activelor urmărește și a identificat active care ar putea dispărea foarte rapid, precum criptoactivele, și în cazul în care autoritățile competente din statul membru în care este situat biroul de recuperare a activelor care a primit cererea nu pot lua măsuri imediate decât dacă o anchetă penală este în curs de desfășurare în statul membru respectiv. Birourile de recuperare a activelor ar trebui să fie în măsură să asigure disponibilitatea activelor până când va fi posibil să fie emis un ordin european de indisponibilizare în temeiul Regulamentului (UE) 2018/1805.
- (24) Având în vedere ingerința în dreptul de proprietate cauzată de ordinele de indisponibilizare, astfel de măsuri provizorii nu ar trebui aplicate mai mult decât este necesar pentru a asigura disponibilitatea bunurilor în vederea unei eventuale confiscări ulterioare. Menținerea unor astfel de măsuri provizorii ar putea necesita un control al unei instanțe naționale pentru a se asigura că scopul măsurilor de a împiedica dispariția bunurilor rămâne valabil.
- (25) Măsurile de indisponibilizare nu ar trebui să aducă atingere posibilității ca un anumit bun să fie considerat drept element de probă pe parcursul procedurilor, cu condiția ca, în final, bunul respectiv să fie pus la dispoziție în vederea executării efective a ordinului de confiscare. În contextul procedurilor penale, bunurile pot fi indisponibilizate și în vederea unei eventuale restituiri ulterioare sau pentru a garanta compensarea prejudiciilor cauzate de o infracțiune.
- (26) Pe lângă măsurile de confiscare prin intermediul cărora autoritățile sunt abilitate să îi priveze pe infractori de instrumente sau de produse, sub rezerva unei condamnări definitive, este necesar să se permită confiscarea unor bunuri de valoare echivalentă cu respectivele instrumente sau produse astfel încât să se captureze bunuri de valoare echivalentă cu instrumentele și produsele unei infracțiuni, atunci când este imposibilă confiscarea unor astfel de instrumente și produse. Statele membre au libertatea de a defini confiscarea bunurilor de valoare echivalentă ca măsură accesorie sau alternativă confiscării de instrumente și produse, după caz, în conformitate cu dreptul intern.
- (27) La punerea în aplicare a prezentei directive în ceea ce privește confiscarea bunurilor a căror valoare corespunde instrumentelor, dispozițiile relevante ar trebui să fie aplicabile dacă, având în vedere circumstanțele specifice ale cazului, o astfel de măsură este proporțională, ținându-se seama în special de valoarea instrumentelor în chestiune. Statele membre pot avea de asemenea în vedere dacă și în ce măsură persoana condamnată este răspunzătoare pentru faptul că confiscarea instrumentelor a devenit imposibilă.
- (28) Practica prin care o persoană suspectată sau acuzată transferă bunuri sau produse unei părți terțe în cunoștință de cauză, în vederea evitării confiscării, este comună și răspândită. Achiziționarea de către o parte terță se referă la situații în care, de exemplu, bunurile au fost dobândite, în mod direct sau indirect, cum ar fi printr-un intermediar, de către partea terță de la o persoană suspectată sau acuzată, inclusiv atunci când infracțiunea a fost săvârșită în numele sau în beneficiul acesteia și când persoana acuzată nu deține bunuri care să poată fi confiscate. O astfel de confiscare ar trebui să fie posibilă cel puțin în cazurile în care s-a stabilit că părțile terțe relevante știau sau ar fi trebuit să știe că scopul transferului sau al achiziționării era evitarea confiscării. Faptul că părțile terțe relevante știau sau ar fi trebuit să aibă astfel de cunoștințe ar trebui să fie evaluat pe baza unor elemente de fapt și circumstanțe concrete, inclusiv a faptului că transferul a avut loc în mod gratuit sau în schimbul unei sume de bani semnificativ disproporționate față de valoarea de piață a bunurilor, că bunurile au fost transferate unor părți aflate în legătură strânsă cu persoana suspectată sau acuzată sau că bunurile au rămas sub controlul efectiv al persoanei suspectate sau acuzate. Transferurile către părți aflate în legătură strânsă cu persoana suspectată sau acuzată ar putea include transferurile către membri de familie sau către persoane fizice care au construcții juridice sau orice altă relație de afaceri strânsă cu persoana suspectată sau acuzată ori transferurile către entități juridice în cadrul cărora persoana suspectată sau acuzată sau un membru al familiei acesteia face parte din organele administrative, de conducere sau de supraveghere.

Normele privind confiscarea aplicată terților ar trebui să se extindă atât asupra persoanelor fizice, cât și a persoanelor juridice, fără a se aduce atingere dreptului părților terțe de a fi audiate, inclusiv dreptului de a invoca dreptul de proprietate asupra bunurilor în cauză. În orice caz, drepturile terților de bună credință ar trebui protejate în conformitate cu dreptul intern.

- (29) Organizațiile infracționale sunt implicate într-o gamă largă de activități infracționale. Pentru a combate în mod eficace activitățile de criminalitate organizată, ar putea exista situații în care să fie oportun ca o condamnare penală pentru o infracțiune de natură să genereze beneficii economice să fie urmată de confiscarea nu numai a bunurilor care au legătură cu o infracțiune specifică, inclusiv a produselor provenite din săvârșirea infracțiunii sau a instrumentelor folosite în acest scop, ci și a altor bunuri considerate de instanță drept bunuri provenite din activități infracționale. O astfel de confiscare extinsă ar trebui să fie posibilă în cazul în care o instanță are convingerea că bunurile în cauză sunt bunuri provenite din activități infracționale, fără a fi necesară o condamnare pentru activitățile infracționale respective. Activitățile infracționale relevante ar putea consta în orice tip de infracțiune. Nu trebuie dovedită fiecare infracțiune în parte, dar instanța trebuie să aibă convingerea că bunurile în cauză sunt bunuri provenite din astfel de activități infracționale. În acest context, instanța trebuie să analizeze circumstanțele specifice ale cauzei, inclusiv faptele și probele disponibile, pe baza cărora ar putea fi luată o hotărâre privind confiscarea extinsă. Faptul că valoarea bunurilor unei persoane este disproporționată față de venitul legal al persoanei respective s-ar putea înscrie între acele fapte care conduc instanța la concluzia că bunurile respective sunt bunuri provenite din activități infracționale. Statele membre ar putea, de asemenea, să stabilească o cerință ca, pentru o anumită perioadă de timp, să poată fi posibil ca bunurile să fie considerate bunuri provenite din activități infracționale.
- (30) Confiscarea ar trebui să fie posibilă atunci când nu este posibilă o condamnare definitivă din motive de boală, sustragere sau deces al persoanei suspectate sau acuzate. Confiscarea ar trebui să fie posibilă și în cazul în care termenele de prescripție prevăzute în dreptul intern pentru infracțiunile relevante sunt mai mici de 15 ani și au expirat după inițierea procedurilor penale. În astfel de cazuri, confiscarea ar trebui permisă numai atunci când procedurile penale ar fi putut conduce la o condamnare definitivă pentru o infracțiune în absența unor astfel de circumstanțe cel puțin pentru infracțiunile de natură să genereze, direct sau indirect, beneficii economice substanțiale și atunci când instanța are convingerea că instrumentele, produsele sau bunurile care urmează să fie confiscate provin din infracțiune sau sunt direct sau indirect legate de aceasta. În cazurile de boală și de sustragere, existența unor proceduri *in absentia* în statele membre ar trebui să fie suficientă pentru respectarea obligației de a permite o astfel de confiscare. Este important să se reamintească faptul că organismele internaționale au indicat potențialul confiscării în absența unei condamnări ca modalitate de a aborda obstacolele din calea confiscării câștigurilor ilicite, pe care le reprezintă imunitatea și amnistia.
- (31) În scopul prezentei directive, termenul de boală ar trebui înțeles în sensul neputinței persoanei suspectate sau acuzate de a lua parte la procedurile penale pentru o perioadă mai îndelungată, având drept consecință faptul că există riscul ca termenele prevăzute în dreptul intern pentru răspunderea penală să expire și ca procedurile respective să nu poată continua.
- (32) În situațiile în care măsurile de confiscare de la articolele 12-15 nu sunt aplicate din motive de drept sau de fapt stabilite de dreptul intern, ar trebui să fie în continuare posibil să se confişte bunurile care au fost identificate sau, în cazul în care sistemul juridic național impune indisponibilizarea, indisponibilizate în contextul unei anchete referitoare la o infracțiune, pe baza unor indicii potrivit cărora bunurile respective ar putea fi bunuri provenite din activități infracționale. Aceste bunuri ar trebui confiscate în cazul în care instanța are convingerea că bunurile provin din activități infracționale desfășurate în cadrul unei organizații criminale și în cazul în care aceste activități infracționale sunt de natură să genereze, direct sau indirect, beneficii economice substanțiale. Atunci când stabilesc dacă anumite activități infracționale sunt de natură să genereze beneficii economice substanțiale, statele membre pot lua în considerare toate circumstanțele relevante, inclusiv modul de operare (*modus operandi*), de exemplu dacă una dintre condițiile infracțiunii este că aceasta a fost săvârșită în contextul criminalității organizate sau cu intenția de a genera profituri periodice din infracțiuni. Statele membre ar trebui să permită confiscarea unor astfel de averi nejustificate atunci când investigația în cadrul căreia au fost identificate bunurile se referă la o infracțiune care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive și care este pasibilă de o pedeapsă privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin patru ani. Condiția respectivă garantează posibilitatea utilizării confiscării averilor nejustificate în anchetele penale cu privire la infracțiuni care ating un anumit prag de gravitate.

- (33) Atunci când aplică normele naționale de punere în aplicare a prezentei directive, autoritățile naționale competente pot să aleagă să nu dispună sau să nu execute confiscarea averilor nejustificate dacă în cazul respectiv aplicarea normelor prevăzute în prezenta directivă ar fi vădit nerezonabilă sau disproporționată. Statele membre pot, de asemenea, să stabilească o cerință ca, pentru o anumită perioadă de timp, bunurile să poată fi considerate ca bunuri provenite din astfel de activități infracționale. Statele membre ar trebui să se asigure că sunt respectate drepturile procedurale corespunzătoare ale persoanei afectate. Drepturile terților de bună credință ar trebui protejate în conformitate cu dreptul intern.
- (34) Chiar dacă, pentru confiscarea averilor nejustificate, nu ar trebui să existe o condiție prealabilă care să prevadă că fiecare infracțiune în parte trebuie dovedită, trebuie să existe suficiente fapte și circumstanțe pentru ca instanța să aibă convingerea că bunurile în cauză sunt bunuri provenite din infracțiuni. Activitățile infracționale relevante ar putea consta în orice tip de infracțiune care este săvârșită în cadrul unei organizații criminale și care este de natură să genereze beneficii economice substanțiale, fiind astfel gravă prin natura sa. Atunci când stabilesc dacă bunurile ar trebui confiscate, instanțele naționale ar trebui să ia în considerare toate circumstanțele relevante ale cauzei, inclusiv probele disponibile și faptele specifice, cum ar fi faptul că valoarea bunurilor este în mod substanțial disproporționată în raport cu venitul legal al persoanei. Un alt factor relevant ar putea fi absența unei surse legale plauzibile a bunului, întrucât proveniența bunurilor dobândite legal poate fi demonstrată în mod normal. Legătura persoanei cu activitățile unei organizații criminale ar putea fi, de asemenea, relevantă, așa cum ar putea fi relevante circumstanțe precum situația în care au fost găsite bunurile sau indiciile privind participarea la activități infracționale. Evaluarea ar trebui efectuată de la caz la caz, în funcție de circumstanțele cauzei. Ar trebui să fie posibil ca statele membre să decidă permiterea confiscării averilor nejustificate atunci când procedurile penale sunt întrerupte sau ca o astfel de confiscare să facă obiectul unui ordin separat de procedurile penale privind infracțiunea.
- (35) Prezenta directivă nu împiedică statele membre să adopte măsuri care să permită confiscarea averilor nejustificate pentru alte infracțiuni sau circumstanțe. Obiectul prezentei directive se limitează la procedurile în materie penală și, prin urmare, prezenta directivă nu se aplică măsurilor de confiscare din cadrul procedurilor în materie civilă pe care statele membre le-ar fi putut pune în aplicare.
- (36) Urmărirea și identificarea bunurilor care urmează să fie indisponibilizate și confiscate ar trebui să fie posibile chiar și după o condamnare definitivă pentru o infracțiune sau în urma unor proceduri care implică confiscarea care nu se bazează pe o hotărâre de condamnare. Acest lucru nu le împiedică pe statele membre să stabilească termene rezonabile după o condamnare definitivă sau o decizie definitivă în cadrul procedurilor care implică confiscarea care nu se bazează pe o hotărâre de condamnare, la expirarea cărora urmărirea și identificarea nu ar mai fi posibile.
- (37) Având în vedere că activitățile infracționale pot aduce prejudicii importante victimelor, este esențial ca drepturile acestora să fie protejate, inclusiv dreptul la despăgubire și dreptul la restituire. Prin urmare, statele membre ar trebui să ia măsurile adecvate pentru a se asigura că pretențiile victimelor la restituire și despăgubire formulate împotriva persoanei care face obiectul unei măsuri de confiscare ca urmare a unei infracțiuni sunt luate în considerare în cadrul procedurilor de urmărire, indisponibilizare și confiscare a activelor, inclusiv în cazurile transfrontaliere. În plus, pentru a facilita despăgubirea și restituirea bunurilor către victime, este necesar să se faciliteze urmărirea bunurilor care ar putea face obiectul unor astfel de pretenții, precum și schimbul de informații între autoritățile competente pentru urmărirea activelor și autoritățile competente pentru a decide cu privire la pretențiile victimelor sau pentru a executa astfel de decizii.
- (38) Reutilizarea în scopuri sociale a bunurilor confiscate transmite societății un mesaj concret în general cu privire la importanța unor valori precum justiția și legalitatea, reafirmă prevalența statului de drept în comunitățile afectate mai direct de criminalitatea organizată și consolidează reziliența acestor comunități față de infiltrarea criminalității în structura socială și economică, așa cum s-a observat în respectivele state membre care au adoptat deja astfel de măsuri de reutilizare în scopuri sociale. Prin urmare, statele membre sunt încurajate să ia măsurile necesare pentru a permite ca bunurile confiscate să fie utilizate în interes public sau în scopuri sociale, astfel încât să fie posibil ca bunurile confiscate să fie păstrate ca bunuri ale statului în scopul justiției, al asigurării respectării legii, al asigurării serviciilor publice, în scop social ori în scop economic sau să fie transferate autorităților din municipalitatea sau regiunea în care acestea sunt situate, pentru ca aceste autorități să le poată utiliza în astfel de scopuri, inclusiv atribuirea lor unor organizații care desfășoară activități de interes social. Utilizarea bunurilor confiscate în astfel de scopuri nu aduce atingere autonomiei bugetare a statelor membre.

- (39) Ar trebui, de asemenea, să fie posibil ca statele membre să utilizeze bunurile confiscate pentru a contribui la mecanisme de sprijinire a țărilor terțe afectate de situații la care s-a răspuns prin adoptarea de măsuri restrictive ale Uniunii, în măsura în care infracțiunea săvârșită are o legătură directă sau indirectă cu situația respectivă. Comisia ar trebui să faciliteze cooperarea dintre statele membre și cu țările terțe și ar putea oferi orientări cu privire la cele mai eficiente proceduri și mecanisme financiare disponibile pentru a sprijini aceste țări terțe în vederea promovării utilizării în acest scop a instrumentelor, produselor sau bunurilor confiscate.
- (40) Statele membre sunt încurajate să ia măsurile corespunzătoare pentru a împiedica dobândirea bunurilor, în mod direct sau indirect, în timpul înstrăinării acestora în temeiul unui ordin de confiscare, de către persoanele condamnate în cadrul procedurilor penale în care bunurile au fost indisponibilizate. Astfel de măsuri pot fi limitate la bunurile care depășesc o anumită valoare, și pot consta în excluderea anumitor tipuri de entități de la participarea la vânzarea prin licitație a bunurilor, în solicitarea unor documente din partea cumpărătorului sau în evaluarea oricăror legături dintre cumpărător și persoana condamnată. Statele membre pot aplica astfel de măsuri și în cazul vânzării bunurilor indisponibilizate.
- (41) Pentru a se asigura că bunurile care fac sau care ar putea face obiectul unui ordin de indisponibilizare sau de confiscare își păstrează valoarea economică, statele membre ar trebui să instituie măsuri eficiente de gestionare. Măsurile respective includ gestionarea eficientă a entităților, cum ar fi întreprinderile, care ar trebui menținute ca entități care au capacitatea de a-și continua activitatea, luându-se în același timp măsurile necesare pentru a asigura că persoana suspectată sau acuzată nu beneficiază direct sau indirect de operațiunile în curs ale unei astfel de entități sau, după caz, măsuri de supraveghere privind controlul unei astfel de entități.
- (42) Atunci când natura bunurilor, inclusiv valoarea lor sau necesitatea unor condiții de gestionare specifice, o justifică, o evaluare a modului de reducere la minimum a costurilor de gestionare și a modului de conservare a valorii bunurilor ar trebui efectuată în etapa pregătirii ordinului de indisponibilizare sau, cel târziu, fără întârzieri nejustificate, după executarea ordinului de indisponibilizare. Obiectivul evaluării este de a furniza autorităților competente considerațiile relevante care trebuie luate în considerare înainte, în timpul sau după adoptarea sau executarea ordinului de indisponibilizare. Statele membre pot elabora orientări cu privire la modul în care să fie efectuată o astfel de evaluare, ținând seama de circumstanțele bunurilor care urmează să fie indisponibilizate și asigurându-se că evaluarea nu va pune în pericol executarea la timp a ordinului de indisponibilizare.
- (43) În situațiile în care se presupune în mod rezonabil că bunurile indisponibilizate sunt perisabile sau se depreciază rapid, prezintă costuri de întreținere care sunt disproporționate față de valoarea lor preconizată în momentul confiscării, sunt prea dificil de administrat sau pot fi înlocuite cu ușurință, statele membre ar trebui să permită vânzarea unor astfel de bunuri înainte emiterii unui ordin de confiscare definitiv. În conformitate cu dreptul intern, decizia privind vânzarea unui bun a cărui natură este specifică ar putea face obiectul unei aprobări prealabile din partea unei autorități naționale competente. Înainte de a lua o astfel de decizie, statele membre ar trebui să se asigure că persoanei afectate, cu excepția cazurilor în care aceasta s-a sustras de la procedură sau nu poate fi localizată, i se trimite o notificare în acest sens și că, cu excepția cazurilor de urgență, i se oferă posibilitatea de a fi audiată înainte de valorificare. Statele membre ar trebui să prevadă posibilitatea exercitării unei căi de atac împotriva unui ordin de valorificare anticipată. Statele membre ar trebui să prevadă posibilitatea suspendării de către o instanță a executării unui astfel de ordin, de exemplu atunci când acest lucru este necesar pentru apărarea intereselor legitime ale persoanei afectate, în special în cazul în care există un risc de prejudiciu ireparabil. Statele membre ar trebui să prevadă, de asemenea, posibilitatea de a conferi prin lege efect suspensiv căii de atac. Statele membre ar trebui să poată imputa proprietarului sau beneficiarului real al bunurilor costurile de gestionare a bunurilor indisponibilizate, de exemplu ca o alternativă la dispunerea unei valorificări anticipate și în cazul unei condamnări definitive.
- (44) Statele membre ar trebui să înființeze sau să desemneze una sau mai multe autorități competente care să funcționeze ca birouri de gestionare a activelor, cu scopul instituirii unor autorități specializate însărcinate cu gestionarea bunurilor indisponibilizate și confiscate, care să gestioneze în mod eficiente bunurile indisponibilizate înainte de confiscare și să le conserve valoarea în așteptarea unei hotărâri definitive privind confiscarea și a înstrăinării bunurilor în temeiul unei astfel de hotărâri. Fără a aduce atingere structurilor administrative interne ale statelor membre, birourile de gestionare a activelor fie ar trebui să fie singura autoritate care gestionează bunurile indisponibilizate și confiscate, fie ar trebui să ofere sprijin actorilor descentralizați în funcție de structurile naționale de gestionare și să sprijine autoritățile relevante la planificare. Prezenta directivă nu stabilește natura juridică sau instituțională a birourilor de gestionare a activelor și nu aduce atingere sistemelor instituționale din statele membre.

- (45) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) și de Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („CEDO”), astfel cum au fost interpretate de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Prezenta directivă ar trebui să fie pusă în aplicare în conformitate cu aceste drepturi și principii.
- (46) Ordinele de indisponibilizare și de confiscare afectează în mod substanțial drepturile persoanelor suspectate și acuzate și, în cazuri specifice, drepturile unor părți terțe sau ale altor persoane care nu sunt urmărite penal. Prezenta directivă ar trebui să prevadă garanții specifice și căi de atac pentru a garanta protecția drepturilor fundamentale ale unor astfel de persoane în punerea în aplicare a prezentei directive, în concordanță cu dreptul la un proces echitabil, dreptul la o cale de atac eficientă și prezumția de nevinovăție, astfel cum sunt consacrate la articolele 47 și 48 din cartă.
- (47) Ordinele de indisponibilizare, de confiscare și de valorificare anticipată ar trebui să îi fie comunicate fără întârzieri nejustificate persoanei afectate. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să poată prevedea dreptul autorităților competente de a amâna comunicarea ordinelor de indisponibilizare persoanei afectate din motive legate de buna desfășurare a investigației. Scopul comunicării unor astfel de ordine este, printre altele, de a-i permite persoanei afectate să le conteste. Prin urmare, o astfel de comunicare ar trebui, ca regulă generală, să indice motivul sau motivele care stau la baza ordinului în cauză. În cazul în care persoana afectată sau locul în care se află persoana afectată nu sunt cunoscute sau în cazul în care comunicarea către fiecare dintre persoanele afectate ar presupune o sarcină disproporționată pentru o autoritate competentă, ar trebui să fie posibil să se comunice prin intermediul unui anunț public.
- (48) Persoana afectată ar trebui să aibă posibilitatea efectivă de a contesta ordinele de indisponibilizare, de confiscare și de valorificare anticipată. În cazul ordinelor de confiscare în care sunt reunite toate elementele infracțiunii, dar nu este posibilă o condamnare penală, inculpatul ar trebui să aibă posibilitatea de a fi audiat înainte de emiterea ordinului, dacă este posibil. În cazul ordinelor de confiscare emise în temeiul dispozițiilor privind confiscarea extinsă și confiscarea averilor nejustificate, circumstanțele care ar putea fi contestate de persoana afectată atunci când contestă ordinul de confiscare în fața unei instanțe ar trebui să includă, de asemenea, fapte specifice și probe disponibile pe baza cărora bunurile în cauză sunt considerate a fi bunuri provenite din activități infracționale.
- (49) La punerea în aplicare a prezentei directive, statele membre pot prevedea că, în circumstanțe excepționale, nu ar trebui să se dispună sau să se execute confiscarea, în măsura în care, în conformitate cu dreptul intern, acest lucru ar reprezenta o dificultate inutilă pentru persoana afectată, pe baza circumstanțelor respectivului caz individual.
- (50) Cu toate că statele membre sunt obligate să se asigure că persoanele ale căror bunuri sunt afectate de măsurile prevăzute în prezenta directivă au dreptul de a avea acces la un avocat pe toată durata procedurilor de indisponibilizare și de confiscare, prezenta directivă nu aduce atingere normelor aplicabile acordării de asistență juridică gratuită.
- (51) Prezenta directivă ar trebui pusă în aplicare fără a se aduce atingere Directivelor 2010/64/UE⁽¹⁵⁾, 2012/13/UE⁽¹⁶⁾, 2012/29/UE⁽¹⁷⁾, 2013/48/UE⁽¹⁸⁾, 2014/60/UE⁽¹⁹⁾, (UE) 2016/343⁽²⁰⁾, (EU) 2016/800⁽²¹⁾ și (UE) 2016/1919⁽²²⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului.

⁽¹⁵⁾ Directiva 2010/64/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 octombrie 2010 privind dreptul la interpretare și traducere în cadrul procedurilor penale (JO L 280, 26.10.2010, p. 1).

⁽¹⁶⁾ Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale (JO L 142, 1.6.2012, p. 1).

⁽¹⁷⁾ Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului (JO L 315, 14.11.2012, p. 57).

⁽¹⁸⁾ Directiva 2013/48/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2013 privind dreptul de a avea acces la un avocat în cadrul procedurilor penale și al procedurilor privind mandatul european de arestare, precum și dreptul ca o persoană terță să fie informată în urma privării de libertate și dreptul de a comunica cu persoane terțe și cu autorități consulare în timpul privării de libertate (JO L 294, 6.11.2013, p. 1).

⁽¹⁹⁾ Directiva 2014/60/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind restituirea bunurilor culturale care au părăsit ilegal teritoriul unui stat membru și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 (JO L 159, 28.5.2014, p. 1).

⁽²⁰⁾ Directiva (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale (JO L 65, 11.3.2016, p. 1).

⁽²¹⁾ Directiva (UE) 2016/800 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind garanțiile procedurale pentru copii care sunt persoane suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale (JO L 132, 21.5.2016, p. 1).

⁽²²⁾ Directiva (UE) 2016/1919 a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2016 privind asistența juridică gratuită pentru persoanele suspectate și persoanele acuzate în cadrul procedurilor penale și pentru persoanele căutate în cadrul procedurilor privind mandatul european de arestare (JO L 297, 4.11.2016, p. 1).

- (52) Este deosebit de important să se asigure protecția datelor cu caracter personal, în conformitate cu dreptul Uniunii, în legătură cu prelucrarea datelor efectuată în temeiul prezentei directive. Prin urmare, dispozițiile prezentei directive ar trebui aliniate la cele prevăzute în Directiva (UE) 2016/680. În special, ar trebui să se precizeze că orice date cu caracter personal care fac obiectul unui schimb între birourile de recuperare a activelor trebuie să se limiteze la categoriile de date enumerate în secțiunea B punctul 2 din anexa II la Regulamentul (UE) 2016/794. Directiva (UE) 2016/680 se aplică prelucrării datelor cu caracter personal de către autoritățile naționale competente, în special de către birourile de recuperare a activelor, în sensul prezentei directive.
- (53) Este deosebit de important să fie asigurată protecția datelor cu caracter personal, în conformitate cu dreptul Uniunii, în legătură cu toate schimburile de informații efectuate în temeiul prezentei directive. În acest scop, în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal în scopul prevenirii, investigării, depistării sau urmării penale a infracțiunilor ori al executării pedepselor, normele de protecție a datelor prevăzute în Directiva (UE) 2016/680 sunt aplicabile în legătură cu măsurile luate în temeiul prezentei directive. Directiva (UE) 2016/680 stabilește normele referitoare la protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmării penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor, în conformitate cu un set de principii referitoare la prelucrarea datelor cu caracter personal, în special legalitatea, echitatea și transparența, limitarea scopului, reducerea la minimum a datelor, exactitatea, limitarea legată de stocare, integritatea și confidențialitatea, precum și responsabilizarea. După caz, în special având în vedere prelucrarea datelor cu caracter personal de către birourile de gestionare a activelor în scopul gestionării bunurilor, se aplică normele privind protecția datelor prevăzute în Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²³⁾.
- (54) Un sistem de recuperare eficace necesită eforturi concertate din partea unei game largi de autorități, inclusiv autoritățile de aplicare a legii, care includ la rândul lor autoritățile din domeniul vamal, autoritățile fiscale și autoritățile de recuperare a impozitelor, în măsura în care acestea sunt competente în materie de recuperare a activelor, birourile de recuperare a activelor, autoritățile judiciare și autoritățile de gestionare a activelor, inclusiv birourile de gestionare a activelor. Pentru a asigura o acțiune coordonată a tuturor autorităților competente, este necesar să se stabilească o abordare mai strategică a recuperării activelor și să se promoveze o cooperare mai strânsă între autoritățile relevante, precum și să se obțină o imagine de ansamblu clară asupra rezultatelor procesului de recuperare a activelor. De asemenea, este necesar să se asigure o cooperare mai strânsă și mai eficace între birourile de recuperare a activelor și birourile de gestionare a activelor și omologii lor din alte state membre. În acest scop, statele membre ar trebui să adopte și să revizuiască periodic o strategie națională privind recuperarea activelor, pentru a orienta acțiunile legate de investigațiile financiare, indisponibilizarea și confiscarea, gestionarea și înstrăinarea finală a instrumentelor, a produselor sau a bunurilor relevante. Statele membre pot decide cu privire la formatul adecvat al unei astfel de strategii și iau în considerare cadrul lor constituțional. Prezenta directivă ar trebui să stabilească elementele care trebuie incluse într-o astfel de strategie, cum ar fi o descriere a rolurilor și responsabilităților tuturor autorităților competente implicate în recuperarea activelor, precum și modalitățile de coordonare și de cooperare între acestea, fără a specifica însă tipul concret de informații care trebuie incluse în strategia respectivă. În plus, statele membre ar trebui să pună la dispoziția autorităților competente resursele necesare pentru ca acestea să își poată îndeplini sarcinile în mod eficace. Prin „autorități competente” ar trebui să se înțeleagă autoritățile responsabile cu îndeplinirea sarcinilor prevăzute în prezenta directivă și în conformitate cu cadrul național.
- (55) Statele membre ar trebui să se asigure că birourile de gestionare a activelor și, după caz, birourile de recuperare a activelor, precum și alte autorități competente care îndeplinesc sarcini în temeiul prezentei directive sunt în măsură să obțină rapid informațiile necesare pentru gestionarea eficientă a bunurilor indisponibilizate și confiscate. În acest scop, statele membre ar trebui să stabilească instrumente eficiente, cum ar fi unul sau mai multe registre ale bunurilor indisponibilizate și confiscate în temeiul prezentei directive.
- (56) Pentru a evalua eficacitatea și eficiența cadrului de recuperare, de gestionare și de confiscare a activelor, este necesar să se colecteze și să se publice un set minim comparabil de date statistice adecvate privind indisponibilizarea, gestionarea și confiscarea bunurilor.
- (57) Pentru a sprijini Comisia în ceea ce privește punerea în aplicare a prezentei directive și pentru a facilita cooperarea dintre birourile de recuperare a activelor și birourile de gestionare a activelor, precum și în vederea schimbului de bune practici, ar trebui instituită o rețea de cooperare pentru recuperarea și confiscarea activelor. Rețeaua respectivă ar trebui să fie compusă din reprezentanți ai birourilor de recuperare a activelor și ai birourilor de gestionare a activelor și ar trebui să fie prezidată de Comisie și, atunci când este cazul, de Eurojust și ai Parchetului European (EPPO) și, dacă este cazul, ai Autorității pentru Combaterea Spălării Banilor care să participe la întrunirile rețelei respective.

⁽²³⁾ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

- (58) Activitatea grupurilor infracționale organizate nu este limitată de frontiere, aceste grupuri achiziționând tot mai multe bunuri în alte state membre decât cele în care sunt stabilite, precum și în țări terțe. Având în vedere dimensiunea transnațională a criminalității organizate, cooperarea internațională este esențială pentru recuperarea profiturilor și pentru confiscarea activelor financiare care le permit infractorilor să își desfășoare activitatea. Prin urmare, statele membre ar trebui să se asigure că atât birourile de recuperare a activelor, cât și birourile de gestionare a activelor cooperează, în cea mai mare măsură posibilă, cu omologii lor din țările terțe pentru a urmări, a identifica și a gestiona instrumentele, produsele sau bunurile care fac sau care ar putea face obiectul unui ordin de indisponibilizare sau de confiscare în cadrul procedurilor în materie penală. Este important ca statele membre să utilizeze cadrele de cooperare existente și sunt încurajate să dezvolte sau să adapteze acordurile bilaterale existente, să adere la convențiile multilaterale existente sau, atunci când nu există un acord sau o înțelegere, să încheie noi acorduri bilaterale. Normele de protecție a datelor prevăzute în Directiva (UE) 2016/680 și, dacă este cazul, în Regulamentul (UE) 2016/679 sunt aplicabile în legătură cu măsurile luate în acest sens.
- (59) Birourile de recuperare a activelor și birourile de gestionare a activelor ar trebui, de asemenea, să coopereze îndeaproape cu organismele și agențiile UE, inclusiv cu Eurojust și cu EPPO, în limitele competențelor lor respective și în conformitate cu cadrul juridic aplicabil, în măsura în care acest lucru este necesar pentru urmărirea și identificarea bunurilor în cadrul investigațiilor transfrontaliere sprijinite de Eurojust și de Eurojust sau în cadrul investigațiilor întreprinse de EPPO. Statele membre ar trebui, în conformitate cu obligațiile care le revin în temeiul Regulamentului (UE) 2017/1939 al Consiliului⁽²⁴⁾, să se asigure că birourile lor de recuperare a activelor îndeplinesc obligațiile relevante prevăzute în Regulamentul (UE) 2017/1939.
- (60) Pentru a se asigura că există o înțelegere comună și standarde minime pentru urmărirea și identificarea, precum și pentru indisponibilizarea, confiscarea și gestionarea activelor, prezenta directivă ar trebui să stabilească norme minime pentru măsurile relevante, precum și garanțiile aferente. Adoptarea unor norme minime nu împiedică statele membre să acorde competențe mai extinse birourilor de recuperare a activelor sau birourilor de gestionare a activelor ori să prevadă norme mai cuprinzătoare referitoare la indisponibilizare și confiscare sau să prevadă garanții suplimentare în temeiul dreptului intern, cu condiția ca aceste măsuri și dispoziții naționale să nu submineze obiectivul prezentei directive.
- (61) Deoarece obiectivul prezentei directive, și anume facilitarea confiscării bunurilor în cadrul procedurilor în materie penală, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE). În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului respectiv.
- (62) Întrucât prezenta directivă prevede un set cuprinzător de norme, care s-ar suprapune cu instrumentele juridice deja existente, aceasta ar trebui să înlocuiască Acțiunea comună 98/699/JAI a Consiliului⁽²⁵⁾, Decizia-cadru 2001/500/JAI a Consiliului⁽²⁶⁾, Decizia-cadru 2005/212/JAI, Decizia 2007/845/JAI și Directiva 2014/42/UE în ceea ce privește statele membre care au obligații în temeiul prezentei directive.
- (63) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, aceasta nu este obligatorie pentru respectivul stat membru și nu i se aplică.
- (64) În conformitate cu articolele 1 și 2 și cu articolul 4a alineatul (1) din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul respectiv, Irlanda nu participă la adoptarea prezentei directive, aceasta nu este obligatorie pentru respectivul stat membru și nu i se aplică.

⁽²⁴⁾ Regulamentul (UE) 2017/1939 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO) (JO L 283, 31.10.2017, p. 1).

⁽²⁵⁾ Acțiunea comună 98/699/JAI din 3 decembrie 1998 adoptată de Consiliu în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, înghețarea sau sechestrarea și confiscarea instrumentelor și a produselor infracțiunii (JO L 333, 9.12.1998, p. 1).

⁽²⁶⁾ Decizia-cadru 2001/500/JAI a Consiliului din 26 iunie 2001 privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, înghețarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunii (JO L 182, 5.7.2001, p. 1).

- (65) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 42 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului⁽²⁷⁾ și a emis un aviz la 19 iulie 2022⁽²⁸⁾,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Articolul 1

Obiectul

Prezenta directivă stabilește normele minime privind urmărirea și identificarea, indisponibilizarea, confiscarea și gestionarea bunurilor în cadrul procedurilor în materie penală.

Prezenta directivă se aplică fără a aduce atingere măsurilor de indisponibilizare și de confiscare din cadrul procedurilor în materie civilă sau administrativă.

Articolul 2

Domeniul de aplicare

- (1) Prezenta directivă se aplică infracțiunilor reglementate de:
- (a) Decizia-cadru 2008/841/JAI;
 - (b) Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European și a Consiliului⁽²⁹⁾;
 - (c) Directiva 2011/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁽³⁰⁾;
 - (d) Directiva 2011/93/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁽³¹⁾;
 - (e) Decizia-cadru 2004/757/JAI a Consiliului⁽³²⁾;
 - (f) Convenția privind lupta împotriva corupției care implică funcționari ai Comunităților Europene sau funcționari ai statelor membre ale Uniunii Europene, elaborată în temeiul articolului K.3 alineatul (2) litera (c) din Tratatul privind Uniunea Europeană⁽³³⁾ și Decizia-cadru 2003/568/JAI a Consiliului⁽³⁴⁾;
 - (g) Directiva (UE) 2018/1673 a Parlamentului European și a Consiliului⁽³⁵⁾;
 - (h) Directiva (UE) 2019/713 a Parlamentului European și a Consiliului⁽³⁶⁾;

⁽²⁷⁾ Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39).

⁽²⁸⁾ JO C 425, 8.11.2022, p. 2.

⁽²⁹⁾ Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2017 privind combaterea terorismului și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/475/JAI a Consiliului și de modificare a Deciziei 2005/671/JAI a Consiliului (JO L 88, 31.3.2017, p. 6).

⁽³⁰⁾ Directiva 2011/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2011 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane și protejarea victimelor acestuia, precum și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/629/JAI a Consiliului (JO L 101, 15.4.2011, p. 1).

⁽³¹⁾ Directiva 2011/93/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind combaterea abuzului sexual asupra copiilor, a exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile și de înlocuire a Deciziei-cadru 2004/68/JAI a Consiliului (JO L 335, 17.12.2011, p. 1).

⁽³²⁾ Decizia-cadru 2004/757/JAI a Consiliului din 25 octombrie 2004 de stabilire a dispozițiilor minime privind elementele constitutive ale infracțiunilor și sancțiunile aplicabile în domeniul traficului ilicit de droguri (JO L 335, 11.11.2004, p. 8).

⁽³³⁾ JO C 195, 25.6.1997, p. 1.

⁽³⁴⁾ Decizia-cadru 2003/568/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind combaterea corupției în sectorul privat (JO L 192, 31.7.2003, p. 54).

⁽³⁵⁾ Directiva (UE) 2018/1673 a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2018 privind combaterea prin măsuri de drept penal a spălării banilor (JO L 284, 12.11.2018, p. 22).

⁽³⁶⁾ Directiva (UE) 2019/713 a Parlamentului European și a Consiliului din 17 aprilie 2019 privind combaterea fraudelor și a contrafacerii în legătură cu mijloacele de plată fără numerar și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/413/JAI a Consiliului (JO L 123, 10.5.2019, p. 18).

- (i) Directiva 2014/62/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁷⁾;
 - (j) Directiva 2013/40/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁸⁾;
 - (k) Protocolul împotriva fabricării și traficului ilegale de arme de foc, piese și componente ale acestora, precum și de muniții, adițional la Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate ⁽³⁹⁾;
 - (l) Directiva (UE) 2017/1371 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁰⁾;
 - (m) Directiva 2008/99/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴¹⁾ și Directiva 2005/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴²⁾;
 - (n) Decizia-cadru 2002/946/JAI și Directiva 2002/90/CE;
 - (o) Directiva 2014/57/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴³⁾;
 - (p) Directiva (UE) 2024/1226.
- (2) Prezenta directivă se aplică infracțiunilor, astfel cum sunt menționate la articolul 1 punctul 1 din Decizia-cadru 2008/841/JAI, săvârșite în cadrul unei organizații criminale.
- (3) Prezenta directivă se aplică oricăror infracțiuni prevăzute în alte acte juridice ale Uniunii, atunci când astfel de acte prevăd că prezenta directivă se aplică infracțiunilor respective.
- (4) Dispozițiile din capitolul II privind urmărirea și identificarea instrumentelor, a produselor sau a bunurilor se aplică tuturor infracțiunilor, astfel cum sunt definite în dreptul intern, care se pedepsesc cu privarea de libertate sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate de cel puțin un an.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „produse” înseamnă orice avantaj economic obținut direct sau indirect din săvârșirea unei infracțiuni, constând în orice tip de bun și incluzând orice reinvestire sau transformare ulterioară a produselor directe, precum și orice beneficiu de valoare;
2. „bunuri” înseamnă bunuri de orice fel, corporale sau necorporale, mobile sau imobile, inclusiv criptoactivele, și actele sau instrumentele juridice sub orice formă, care dovedesc un titlu sau un drept asupra acestor bunuri;
3. „instrumente” înseamnă orice bun utilizat sau destinat a fi utilizat, în orice mod, total sau parțial, la săvârșirea unei infracțiuni;
4. „urmărire și identificare” înseamnă orice investigație efectuată de autoritățile competente pentru a determina instrumentele, produsele sau bunurile care ar putea proveni din activități infracționale;
5. „indisponibilizare” înseamnă interzicerea temporară a transferului, a distrugerii, a transformării, a înstrăinării ori a deplasării bunurilor sau asumarea temporară a custodiei ori a controlului asupra bunurilor;

⁽³⁷⁾ Directiva 2014/62/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind protecția prin măsuri de drept penal a monedei euro și a altor monede împotriva falsificării și de înlocuire a Deciziei-cadru 2000/383/JAI a Consiliului (JO L 151, 21.5.2014, p. 1).

⁽³⁸⁾ Directiva 2013/40/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 august 2013 privind atacurile împotriva sistemelor informatice și de înlocuire a Deciziei-cadru 2005/222/JAI a Consiliului (JO L 218, 14.8.2013, p. 8).

⁽³⁹⁾ JO L 89, 25.3.2014, p. 10.

⁽⁴⁰⁾ Directiva (UE) 2017/1371 a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2017 privind combaterea fraudelor îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii prin mijloace de drept penal (JO L 198, 28.7.2017, p. 29).

⁽⁴¹⁾ Directiva 2008/99/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind protecția mediului prin intermediul dreptului penal (JO L 328, 6.12.2008, p. 28).

⁽⁴²⁾ Directiva 2005/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind poluarea cauzată de nave și introducerea unor sancțiuni, inclusiv sancțiuni penale, pentru infracțiunile de poluare (JO L 255, 30.9.2005, p. 11).

⁽⁴³⁾ Directiva 2014/57/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind sancțiunile penale pentru abuzul de piață (Directiva privind abuzul de piață) (JO L 173, 12.6.2014, p. 179).

6. „confiscare” înseamnă o deposedare definitivă de bunuri dispusă de o instanță în legătură cu o infracțiune;
7. „organizație criminală” înseamnă o organizație criminală, astfel cum este definită la articolul 1 punctul 1 din Decizia-cadru 2008/841/JAI;
8. „victimă” înseamnă o victimă, astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2012/29/UE, sau o persoană juridică, astfel cum este definită în dreptul intern, care a suferit prejudicii sau pierderi economice ca urmare directă a oricăreia dintre infracțiunile care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive;
9. „beneficiar real” înseamnă un beneficiar real, astfel cum este definit la articolul 3 punctul 6 din Directiva (UE) 2015/849;
10. „persoană afectată” înseamnă:
 - (a) o persoană fizică sau juridică împotriva căreia se emite un ordin de indisponibilizare sau un ordin de confiscare;
 - (b) o persoană fizică sau juridică care deține bunuri care fac obiectul unui ordin de indisponibilizare sau al unui ordin de confiscare;
 - (c) un terț ale cărui drepturi în legătură cu bunurile care fac obiectul unui ordin de indisponibilizare sau al unui ordin de confiscare sunt direct prejudiciate prin respectivul ordin; ori
 - (d) o persoană fizică sau juridică ale cărei bunuri fac obiectul unei valorificări anticipate în temeiul articolului 21 din prezenta directivă.

CAPITOLUL II

Urmărirea și identificarea

Articolul 4

Investigații privind urmărirea activelor

- (1) Pentru a facilita cooperarea transfrontalieră, statele membre iau măsuri pentru a permite urmărirea și identificarea rapidă a instrumentelor și a produselor sau a bunurilor care fac sau care ar putea face obiectul unui ordin de indisponibilizare sau de confiscare în cursul procedurilor în materie penală.
- (2) Bunurile menționate la alineatul (1) includ și bunurile care fac sau care ar putea face obiectul unui ordin de indisponibilizare sau de confiscare în conformitate cu articolul 10 alineatul (2) din Directiva (UE) 2024/1226.
- (3) Atunci când se inițiază o investigație în legătură cu o infracțiune care este probabil să genereze beneficii economice substanțiale, autoritățile competente efectuează imediat investigații privind urmărirea activelor în temeiul alineatului (1). Statele membre pot limita sfera de cuprindere a acestor investigații privind urmărirea activelor la investigații referitoare la infracțiuni care sunt susceptibile să fi fost săvârșite în cadrul unei organizații criminale.

Articolul 5

Birourile de recuperare a activelor

- (1) Fiecare stat membru înființează cel puțin un birou de recuperare a activelor pentru a facilita cooperarea transfrontalieră în legătură cu investigațiile privind urmărirea activelor.
- (2) Birourile de recuperare a activelor au următoarele sarcini:
 - (a) urmărirea și identificarea instrumentelor, a produselor sau a bunurilor atunci când este necesar pentru a sprijini alte autorități naționale competente responsabile de investigații privind urmărirea activelor în temeiul articolului 4 sau Parchetului European (EPPO);
 - (b) urmărirea și identificarea instrumentelor, a produselor sau a bunurilor care fac sau care ar putea face obiectul unui ordin de indisponibilizare sau de confiscare emis de o autoritate competentă în alt stat membru;
 - (c) cooperarea și schimbul de informații cu birourile de recuperare a activelor din alte state membre și cu EPPO în ceea ce privește urmărirea și identificarea instrumentelor, a produselor sau a bunurilor care fac sau care ar putea face obiectul unui ordin de indisponibilizare sau de confiscare.

(3) Pentru a-și îndeplini sarcinile prevăzute la alineatul (2) litera (b), birourile de recuperare a activelor au dreptul de a solicita autorităților competente relevante, în conformitate cu dreptul intern, să coopereze cu ele, în cazul în care acest lucru este necesar pentru urmărirea și identificarea instrumentelor, a produselor sau a bunurilor.

(4) Birourile de recuperare a activelor sunt împuternicite să urmărească și să identifice bunurile persoanelor și ale entităților cărora li se aplică măsuri restrictive ale Uniunii, în cazul în care acest lucru este necesar pentru a facilita depistarea infracțiunilor menționate la articolul 2 alineatul (1) litera (p) din prezenta directivă, la cererea autorităților naționale competente, pe baza unor indicii și a unor motive întemeiate să se considere că a fost săvârșită o infracțiune în temeiul articolului 3 din Directiva (UE) 2024/1226. Astfel de competențe nu aduc atingere cerințelor și garanțiilor procedurale relevante stabilite în temeiul dreptului procesual intern, inclusiv normelor privind inițierea procedurilor penale sau, dacă este cazul, obligației de a obține o autorizație judiciară.

Articolul 6

Accesul la informații

(1) În scopul îndeplinirii sarcinilor menționate la articolul 5, statele membre se asigură că birourile de recuperare a activelor au acces la informațiile menționate la prezentul articol în măsura în care astfel de informații sunt necesare pentru urmărirea și identificarea instrumentelor, a produselor sau a bunurilor.

(2) Statele membre se asigură că birourile de recuperare a activelor au acces imediat și direct la următoarele informații, cu condiția ca astfel de informații să fie stocate în baze de date sau registre centralizate sau interconectate deținute de autorități publice:

- (a) registre ale bunurilor imobile sau sisteme electronice de extragere a datelor și registre funciare și cadastrale de la nivel național;
- (b) registre naționale de evidență a cetățeniei și a populației în ceea ce privește persoanele fizice;
- (c) registre naționale de autovehicule, aeronave și ambarcațiuni;
- (d) registre comerciale, inclusiv registrele comerțului și ale societăților;
- (e) registre naționale ale beneficiarilor reali în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849 și date disponibile prin interconectarea registrelor beneficiarilor reali în conformitate cu directiva respectivă;
- (f) registre centralizate de conturi bancare în conformitate cu Directiva (UE) 2019/1153.

(3) În sensul alineatului (1), statele membre se asigură că birourile de recuperare a activelor pot obține rapid, fie imediat și direct, fie la cerere, următoarele informații:

- (a) date fiscal-bugetare, inclusiv date deținute de autoritățile fiscale;
- (b) date naționale privind securitatea socială;
- (c) informații relevante deținute de autoritățile competente pentru prevenirea, depistarea, investigarea sau urmărirea penală a infracțiunilor;
- (d) informații privind ipotecile și împrumuturile;
- (e) informații conținute în bazele de date privind moneda națională și în bazele de date privind schimbul valutar;
- (f) informații privind titlurile de valoare;
- (g) date vamale, inclusiv transferurile fizice transfrontaliere de numerar;
- (h) informații privind situațiile financiare anuale ale societăților;
- (i) informații privind transferurile electronice de fonduri și soldurile conturilor;
- (j) informații privind conturile de criptoactive și transferurile de criptoactive, astfel cum sunt definite la articolul 3 din Regulamentul (UE) 2023/1113 al Parlamentului European și al Consiliului⁽⁴⁴⁾;

⁽⁴⁴⁾ Regulamentul (UE) 2023/1113 al Parlamentului European și al Consiliului din 31 mai 2023 privind informațiile care însoțesc transferurile de fonduri și de anumite criptoactive și de modificare a Directivei (UE) 2015/849 (JO L 150, 9.6.2023, p. 1).

(k) în conformitate cu dreptul Uniunii, date stocate în Sistemul de informații privind vizele (VIS), în Sistemul de informații Schengen (SIS II), în Sistemul de intrare/ieșire (EES), în Sistemul european de informații și de autorizare privind călătoriile (ETIAS) și în Sistemul european de informații cu privire la cazierile judiciare ale resortisanților țărilor terțe (ECRIS-TCN).

(4) În cazul în care informațiile menționate la alineatele (2) și (3) nu sunt stocate în baze de date sau registre centralizate sau interconectate deținute de autorități publice, statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că birourile de recuperare a activelor pot obține rapid informațiile respective de la instituțiile relevante prin alte mijloace într-un mod raționalizat și standardizat.

(5) Statele membre pot decide că accesul la informațiile menționate la alineatul (3) literele (a), (b) și (c) necesită o cerere motivată și că o astfel de cerere poate fi refuzată atunci când furnizarea informațiilor solicitate:

(a) ar pune în pericol succesul unei anchete în curs;

(b) ar fi clar disproporționată față de interesele legitime ale unei persoane fizice sau juridice în raport cu scopurile în care a fost solicitat accesul; sau

(c) ar include informații furnizate de un alt stat membru sau de o țară terță și nu este posibil să se obțină consimțământul pentru transmiterea lor mai departe.

(6) Accesul la informațiile menționate la prezentul articol nu aduce atingere garanțiilor procedurale stabilite în temeiul dreptului intern, inclusiv, după caz, cerinței de a obține o autorizație judiciară.

Articolul 7

Condiții pentru accesul la informații al birourilor de recuperare a activelor

(1) Informațiile menționate la articolul 6 sunt accesate de la caz la caz numai atunci când este necesar și proporțional pentru îndeplinirea sarcinilor în temeiul articolului 5 și de către personalul special desemnat și autorizat să acceseze astfel de informații.

(2) Statele membre se asigură că personalul birourilor de recuperare a activelor respectă normele privind confidențialitatea și secretul profesional, astfel cum sunt prevăzute în dreptul intern aplicabil, precum și în acquis-ul Uniunii în materie de protecție a datelor. Statele membre se asigură că personalul birourilor de recuperare a activelor dispune de competențele și de abilitățile specializate necesare pentru a-și îndeplini rolurile în mod eficace.

(3) Statele membre se asigură că sunt instituite măsuri tehnice și organizatorice adecvate pentru a garanta un nivel de securitate corespunzător riscului prelucrării datelor, astfel încât birourile de recuperare a activelor să aibă acces la informațiile menționate la articolul 6 și să efectueze căutări în acestea.

Articolul 8

Monitorizarea accesului și a căutărilor efectuate de birourile de recuperare a activelor

Statele membre se asigură că activitățile de accesare și de căutare desfășurate de birourile de recuperare a activelor în temeiul prezentei directive se înregistrează în conformitate cu articolul 25 din Directiva (UE) 2016/680.

Articolul 9

Schimbul de informații

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că birourile lor de recuperare a activelor furnizează, la cererea unui birou de recuperare a activelor dintr-un alt stat membru, toate informațiile la care au acces respectivele birouri de recuperare a activelor și care sunt necesare pentru îndeplinirea sarcinilor în temeiul articolului 5 ale biroului de recuperare a activelor care solicită informațiile respective (denumit în continuare „birou de recuperare a activelor solicitant”). Pot fi furnizate numai categoriile de date cu caracter personal enumerate în secțiunea B punctul 2 din anexa II la Regulamentul (UE) 2016/794, cu excepția informațiilor de identificare criminalistică menționate în secțiunea B punctul 2 litera (c) subpunctul (v) din anexa respectivă.

Orice date cu caracter personal care urmează să fie furnizate se stabilesc de la caz la caz, în funcție de ceea ce este necesar pentru îndeplinirea sarcinilor prevăzute la articolul 5, și în conformitate cu Directiva (UE) 2016/680.

(2) Atunci când formulează o cerere în temeiul alineatului (1), biroul de recuperare a activelor solicitant precizează cât mai exact posibil următoarele:

- (a) obiectul cererii;
- (b) motivele cererii, inclusiv relevanța informațiilor solicitate pentru urmărirea și identificarea bunurilor relevante;
- (c) natura procedurilor;
- (d) tipul de infracțiune la care se referă cererea;
- (e) legătura dintre proceduri și statul membru în care este situat biroul de recuperare a activelor care primește cererea;
- (f) detalii privind bunurile vizate sau căutate, cum ar fi conturi bancare, bunuri imobile, vehicule, nave, aeronave, societăți și alte elemente cu valoare ridicată;
- (g) atunci când sunt necesare în scopuri de identificare a persoanelor fizice sau juridice prezumate a fi implicate, orice acte de identitate, dacă sunt disponibile, detalii cum ar fi numele, cetățenia, locul de reședință, numărul național de identificare sau numărul de securitate socială, adresele, data și locul nașterii, data înregistrării, țara de stabilire, acționarii, sediul central și filialele;
- (h) dacă este cazul, motivele care stau la baza caracterului urgent al cererii.

(3) Statele membre iau măsurile necesare pentru a permite birourilor lor de recuperare a activelor să furnizeze informații unui birou de recuperare a activelor dintr-un alt stat membru, fără o cerere în acest sens, atunci când birourile respective au cunoștință de informații privind instrumentele, produsele sau bunurile pe care le consideră necesare pentru îndeplinirea sarcinilor în temeiul articolului 5 ale birourilor de recuperare a activelor din celălalt stat membru. Atunci când furnizează astfel de informații, birourile de recuperare a activelor prezintă motivele pentru care informațiile furnizate sunt considerate necesare.

(4) Cu excepția cazului în care biroul de recuperare a activelor care furnizează informațiile în temeiul alineatului (1) sau (2) indică altfel, informațiile furnizate pot fi prezentate ca probe în fața unei instanțe naționale sau a unei autorități competente a statului membru în care este situat biroul de recuperare a activelor care primește informațiile respective, în conformitate cu procedurile prevăzute în dreptul intern, inclusiv cu normele procedurale privind admisibilitatea probelor în cadrul procedurilor în materie penală în concordanță cu Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și cu obligațiile statelor membre prevăzute la articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

(5) Statele membre se asigură că birourile de recuperare a activelor au acces direct la aplicația de rețea pentru schimbul securizat de informații (SIENA) și utilizează câmpurile specifice destinate birourilor de recuperare a activelor din SIENA care corespund informațiilor solicitate în temeiul alineatului (2) sau, după caz, în mod excepțional, la alte canale securizate pentru schimbul de informații în temeiul prezentului articol.

(6) Birourile de recuperare a activelor pot refuza să furnizeze informații unui birou de recuperare a activelor solicitant în cazul în care există motive concrete pentru a presupune că furnizarea de informații:

- (a) ar aduce atingere intereselor fundamentale în materie de securitate națională ale statului membru în care este situat biroul de recuperare a activelor care primește cererea;
- (b) ar pune în pericol o anchetă în curs sau o operațiune de colectare de informații în materie penală sau ar reprezenta o amenințare iminentă la adresa vieții sau a integrității fizice a unei persoane; sau
- (c) ar fi în mod clar disproporționată sau fără relevanță în raport cu scopurile în care a fost solicitată.

(7) Atunci când un birou de recuperare a activelor refuză, în temeiul alineatului (6), să furnizeze informații unui birou de recuperare a activelor solicitant, statul membru în care este situat biroul de recuperare a activelor care primește cererea ia măsurile necesare pentru a se asigura că sunt furnizate motivele care au stat la baza refuzului și că biroul de recuperare a activelor solicitant este consultat în prealabil. Un astfel de refuz afectează numai partea din informațiile solicitate la care se referă motivele prevăzute la alineatul (6) și nu afectează obligația de a furniza alte părți ale informațiilor respective, după caz, în conformitate cu prezenta directivă.

Articolul 10

Termenele pentru furnizarea de informații

(1) Statele membre se asigură că birourile de recuperare a activelor răspund cererilor de informații în temeiul articolului 9 alineatul (1) cât mai curând posibil și, în orice caz, în termen de:

- (a) șapte zile calendaristice, în cazul tuturor cererilor care nu sunt urgente;
- (b) opt ore, pentru cererile urgente referitoare la informațiile menționate la articolul 6, care sunt stocate în baze de date și registre la care birourile de recuperare a activelor respective au acces direct;
- (c) trei zile calendaristice, pentru cererile urgente referitoare la informații la care birourile de recuperare a activelor respective nu au acces direct.

(2) Atunci când informațiile solicitate în temeiul alineatului (1) litera (b) nu sunt disponibile în mod direct sau în cazul în care cererea în temeiul alineatului (1) litera (a) impune o sarcină disproporționată biroului de recuperare a activelor care primește cererea, biroul de recuperare a activelor respectiv poate amâna furnizarea informațiilor. Într-un astfel de caz, biroul de recuperare a activelor care primește cererea informează imediat biroul de recuperare a activelor solicitant cu privire la amânarea respectivă și furnizează informațiile solicitate cât mai curând posibil și, în orice caz, în termen de șapte zile de la expirarea termenului inițial stabilit în temeiul alineatului (1) litera (a) sau în termen de trei zile de la termenul inițial stabilit în temeiul alineatului (1) literele (b) și (c).

(3) Termenele prevăzute la alineatul (1) încep să curgă din momentul primirii cererii de informații.

CAPITOLUL III

Indisponibilizarea și confiscarea

Articolul 11

Indisponibilizarea

(1) Statele membre iau măsurile care se impun pentru a permite indisponibilizarea bunurilor necesare astfel încât să se asigure o eventuală confiscare a bunurilor respective în temeiul articolelor 12-16. Măsurile de indisponibilizare constau în ordine de indisponibilizare și în măsuri imediate.

(2) Măsurile imediate sunt luate atunci când acest lucru este necesar pentru conservarea bunurilor până la emiterea unui ordin de indisponibilizare. Atunci când măsurile imediate nu iau forma unui ordin de indisponibilizare, statele membre limitează valabilitatea temporară a măsurilor imediate.

(3) Fără a aduce atingere competențelor altor autorități competente, statele membre permit birourilor de recuperare a activelor să ia măsuri imediate în temeiul alineatului (2) atunci când există un risc iminent de dispariție a bunurilor pe care le-au urmărit și identificat în exercitarea sarcinilor lor în temeiul articolului 5 alineatul (2) litera (b). Valabilitatea unor astfel de măsuri imediate nu poate depăși șapte zile lucrătoare.

(4) Statele membre se asigură că măsurile de indisponibilizare sunt luate de o autoritate competentă și că motivele care stau la baza unor astfel de măsuri sunt enunțate în decizia relevantă sau sunt incluse în dosarul cauzei dacă măsura de indisponibilizare nu este dispusă în scris.

(5) Ordinul de indisponibilizare a bunurilor rămâne în vigoare numai atât timp cât este necesar pentru conservarea bunurilor în vederea unei eventuale confiscări ulterioare. Măsurile de indisponibilizare a bunurilor care nu sunt ulterior confiscate vor fi ridicate fără întârzieri nejustificate. Condițiile sau normele procedurale în temeiul cărora sunt ridicate măsurile de indisponibilizare a bunurilor respective se stabilesc în dreptul intern.

Articolul 12

Confiscarea

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a permite confiscarea, totală sau parțială, a instrumentelor și a produselor provenite din săvârșirea unei infracțiuni pentru care s-a pronunțat o hotărâre definitivă de condamnare, chiar și în urma unor proceduri *in absentia*.

(2) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a permite confiscarea bunurilor a căror valoare corespunde instrumentelor sau produselor provenite din săvârșirea unei infracțiuni pentru care s-a pronunțat o hotărâre definitivă de condamnare, chiar și în urma unor proceduri *in absentia*. O asemenea confiscare poate fi dispusă în subsidiar sau alternativ măsurii confiscării dispuse în temeiul alineatului (1).

Articolul 13

Confiscarea aplicată terților

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a permite confiscarea produselor sau a altor bunuri a căror valoare corespunde produselor care, în mod direct sau indirect, au fost transferate de către o persoană suspectată sau acuzată unor terți sau care au fost dobândite de către terți de la o persoană suspectată sau acuzată.

Confiscarea produselor sau a altor bunuri menționate la primul paragraf este posibilă în cazul în care o instanță națională a stabilit, pe baza faptelor și circumstanțelor concrete ale cauzei, că terții respectivi știau sau ar fi trebuit să știe că scopul transferului sau al achiziției era evitarea confiscării. Astfel de fapte și circumstanțe includ:

- (a) transferul sau achiziția a avut loc în mod gratuit sau în schimbul unei sume de bani care este în mod clar disproporționată în raport cu valoarea de piață a bunului; sau
- (b) bunurile au fost transferate unor părți aflate în legătură strânsă, rămânând în același timp sub controlul efectiv al persoanei suspectate sau acuzate.

(2) Alineatul (1) nu aduce atingere drepturilor terților de bună credință.

Articolul 14

Confiscarea extinsă

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a permite confiscarea, totală sau parțială, a bunurilor aparținând unei persoane condamnate pentru săvârșirea unei infracțiuni, în cazul în care infracțiunea săvârșită este de natură să genereze, direct sau indirect, beneficii economice și în cazul în care instanța națională are convingerea că bunurile provin din activități infracționale.

(2) Pentru a stabili dacă bunurile respective provin din activități infracționale, se ține seama de toate circumstanțele cauzei, inclusiv de faptele specifice și de probele disponibile precum valoarea disproporționată a bunurilor în raport cu venitul legal al persoanei condamnate.

(3) În sensul prezentului articol, noțiunea de „infracțiune” include cel puțin infracțiunile enumerate la articolul 2 alineatele (1)-(3), atunci când astfel de infracțiuni sunt pasibile de o pedeapsă privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin patru ani.

Articolul 15

Confiscarea care nu se bazează pe o hotărâre de condamnare

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a permite, în condițiile prevăzute la alineatul (2) de la prezentul articol, confiscarea instrumentelor, a produselor sau a bunurilor menționate la articolul 12 sau a produselor sau a bunurilor transferate unor terți, astfel cum se menționează la articolul 13, atunci când au fost inițiate proceduri penale, dar nu au putut fi continuate din unul sau mai multe dintre următoarele motive:

- (a) boala persoanei suspectate sau acuzate;
- (b) sustragerea persoanei suspectate sau acuzate;
- (c) decesul persoanei suspectate sau acuzate;
- (d) termenul de prescripție a răspunderii penale prevăzut în dreptul intern pentru infracțiunea relevantă este mai mic de 15 ani și a expirat după inițierea procedurilor penale.

(2) Confiscarea în absența unei condamnări prealabile în temeiul prezentului articol este limitată la cazurile în care, în absența circumstanțelor prevăzute la alineatul (1), ar fi fost posibil ca procedurile penale relevante să conducă la pronunțarea unei hotărâri de condamnare penală cel puțin pentru infracțiunile de natură să genereze, direct sau indirect, beneficii economice substanțiale și la cazurile în care instanța națională are convingerea că instrumentele, produsele sau bunurile care urmează să fie confiscate provin din infracțiune sau sunt direct sau indirect legate de infracțiunea respectivă.

*Articolul 16***Confiscarea averilor nejustificate în legătură cu desfășurarea unor activități infracționale**

- (1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a permite, atunci când, în conformitate cu dreptul intern, nu se pot aplica măsurile de confiscare prevăzute la articolele 12-15, confiscarea bunurilor identificate în contextul unei investigații referitoare la o infracțiune, cu condiția ca o instanță națională să aibă convingerea că bunurile identificate au fost obținute din activități infracționale desfășurate în cadrul unei organizații criminale și că respectivele activități infracționale sunt de natură să genereze, direct sau indirect, beneficii economice substanțiale.
- (2) Atunci când se stabilește dacă bunurile menționate la alineatul (1) ar trebui confiscate, se ține seama de toate circumstanțele cauzei, inclusiv de probele disponibile și de faptele specifice, care pot include faptul că:
- (a) valoarea bunurilor este în mod substanțial disproporționată în raport cu venitul legal al persoanei afectate;
 - (b) nu există nicio sursă legală plauzibilă a bunurilor respective;
 - (c) persoana afectată are legături cu persoane asociate unei organizații criminale.
- (3) Alineatul (1) nu aduce atingere drepturilor terților de bună credință.
- (4) În sensul prezentului articol, noțiunea de „infracțiune” include infracțiunile menționate la articolul 2 alineatele (1)-(3) atunci când respectivele infracțiuni sunt pasibile de o pedeapsă privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin patru ani.
- (5) Statele membre pot prevedea că confiscarea averilor nejustificate în conformitate cu prezentul articol se dispune numai în cazul în care bunurile care urmează să fie confiscate au fost indisponibilizate anterior în contextul unei investigații referitoare la o infracțiune săvârșită în cadrul unei organizații criminale.

*Articolul 17***Confiscarea și executarea efective**

- (1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a permite urmărirea și identificarea bunurilor care urmează să fie indisponibilizate și confiscate chiar și după pronunțarea unei hotărâri definitive de condamnare pentru o infracțiune sau ca urmare a unor proceduri privind confiscarea în temeiul articolelor 15 și 16.
- (2) În sensul alineatului (1), statele membre se asigură că autoritățile competente pot să utilizeze instrumente de urmărire și identificare la fel de eficiente ca cele disponibile pentru urmărirea și indisponibilizarea activelor în temeiul capitolului II din prezenta directivă.
- (3) Statele membre pot încheia acorduri de partajare a costurilor cu alte state membre privind executarea ordinelor de indisponibilizare și de confiscare.

*Articolul 18***Despăgubirea victimelor**

- (1) Statele membre iau măsurile adecvate pentru a se asigura că, atunci când, în urma săvârșirii unei infracțiuni, victimele formulează pretenții împotriva persoanei care face obiectul unei măsuri de confiscare prevăzute în prezenta directivă, astfel de pretenții sunt luate în considerare în cadrul procedurilor relevante de urmărire, indisponibilizare și confiscare a activelor.
- (2) Statele membre permit autorităților competente responsabile de investigațiile privind urmărirea activelor în temeiul articolului 4 să furnizeze, la cerere, autorităților responsabile cu luarea deciziilor referitoare la pretențiile de restituire și de despăgubire sau cu executarea unor astfel de decizii, orice informații privind activele identificate care ar putea fi relevante în scopul unor astfel de pretenții. De asemenea, statele membre pot permite autorităților competente responsabile de investigațiile privind urmărirea activelor în temeiul articolului 4 să furnizeze astfel de informații fără formularea unei astfel de cereri.

(3) Statele membre se asigură că birourile de recuperare a activelor pot urmări și identifica instrumentele și produsele sau bunurile care fac sau care pot face obiectul unei hotărâri de despăgubire sau de restituire a bunurilor către o victimă, cel puțin în cazul în care birourile de recuperare a activelor acționează în cazuri transfrontaliere în conformitate cu articolul 5 alineatul (2) litera (b) și în cazul în care hotărârea este pronunțată de o instanță competentă în materie penală într-un alt stat membru în cursul procedurilor penale.

(4) În cazul în care o victimă are dreptul la restituirea bunurilor care fac sau care ar putea face obiectul unei măsuri de confiscare prevăzute în prezenta directivă, statele membre iau măsurile necesare pentru a restitui victimei bunurile în cauză, în condițiile prevăzute la articolul 15 din Directiva 2012/29/UE.

(5) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că executarea măsurilor de confiscare prevăzute în prezenta directivă nu aduce atingere drepturilor victimelor de a obține despăgubiri. Statele membre pot decide să limiteze astfel de măsuri la situațiile în care activele legale ale autorului infracțiunii nu sunt suficiente pentru a acoperi valoarea totală a despăgubirii.

Articolul 19

Utilizarea ulterioară a bunurilor confiscate

(1) Statele membre sunt încurajate să ia măsurile necesare pentru a permite posibilitatea ca bunurile confiscate să fie utilizate, după caz, în interes public sau în scopuri sociale.

(2) Fără a aduce atingere dreptului internațional aplicabil, statele membre pot utiliza instrumentele, produsele sau bunurile confiscate în legătură cu infracțiunile menționate în Directiva (UE) 2024/1226, pentru a contribui la mecanisme de sprijinire a țărilor terțe afectate de situații la care s-a răspuns prin adoptarea de măsuri restrictive ale Uniunii, în special în cazuri de război de agresiune. Comisia poate oferi orientări cu privire la modalități pentru astfel de contribuții.

CAPITOLUL IV

Gestionarea

Articolul 20

Gestionarea activelor și planificarea

(1) Statele membre adoptă măsurile corespunzătoare pentru a asigura gestionarea eficientă a entităților, cum ar fi întreprinderile, care sunt menținute ca entități care au capacitatea de a-și continua activitatea.

(2) Statele membre sunt încurajate să ia măsurile corespunzătoare pentru a împiedica dobândirea bunurilor, în timpul înstrăinării acestora în urma unui ordin de confiscare, de către persoanele condamnate în cadrul procedurilor penale prin care bunurile au fost indisponibilizate.

(3) Statele membre asigură gestionarea eficientă a bunurilor indisponibilizate și confiscate până la înstrăinarea acestora în urma unui ordin de confiscare definitiv.

(4) Atunci când natura bunurilor o justifică, statele membre se asigură că autoritățile competente responsabile cu gestionarea bunurilor indisponibilizate efectuează o evaluare a circumstanțelor specifice bunurilor care ar putea face obiectul unui ordin de confiscare, pentru a reduce la minimum costurile estimate de gestionare a acestora și pentru a conserva valoarea bunurilor respective până la înstrăinarea acestora. O astfel de evaluare se efectuează cu ocazia elaborării sau, cel târziu, fără întârzieri nejustificate, după executarea ordinului de indisponibilizare.

(5) Statele membre pot solicita ca beneficiarul real să suporte, cel puțin parțial, costurile de gestionare aferente bunurilor indisponibilizate.

Articolul 21

Valorificări anticipate

(1) Statele membre se asigură că bunurile care fac obiectul unui ordin de indisponibilizare pot fi transferate sau vândute înaintea emiterii unui ordin de confiscare definitiv într-una sau mai multe dintre următoarele situații:

(a) bunul care face obiectul indisponibilizării este perisabil sau se depreciază rapid;

(b) costurile de depozitare sau de întreținere a bunului sunt disproporționate în raport cu valoarea sa de piață;

(c) gestionarea bunurilor necesită condiții speciale și expertiză care nu este ușor accesibilă.

(2) Statele membre se asigură că interesele persoanei afectate sunt luate în considerare la emiterea unui ordin de valorificare anticipată, inclusiv dacă bunul care urmează să fie vândut este ușor de înlocuit. Cu excepția cazurilor în care persoana afectată s-a sustras de la procedură sau nu poate fi localizată, statele membre se asigură că persoanei afectate i se trimite o notificare în acest sens și că, cu excepția cazurilor de urgență, i se oferă posibilitatea de a fi audiată înainte de valorificare. Persoanei afectate i se oferă posibilitatea de a solicita valorificarea bunului.

(3) Veniturile obținute din valorificări anticipate sunt securizate până la pronunțarea unei hotărâri judecătorești privind confiscarea.

Articolul 22

Birourile de gestionare a activelor

(1) Fiecare stat membru înființează sau desemnează cel puțin o autoritate competentă care să funcționeze ca birou de gestionare a activelor în scopul gestionării bunurilor indisponibilizate și confiscate până la înstrăinarea bunurilor respective în urma emiterii unui ordin de confiscare definitiv.

(2) Birourile de gestionare a activelor îndeplinesc următoarele sarcini:

(a) asigură gestionarea eficientă a bunurilor indisponibilizate și confiscate, fie prin gestionarea directă a bunurilor indisponibilizate și confiscate, fie prin acordarea de sprijin și expertiză altor autorități competente care sunt responsabile cu gestionarea bunurilor indisponibilizate și confiscate și cu planificarea în conformitate cu articolul 20 alineatul (4);

(b) cooperează cu alte autorități competente responsabile cu urmărirea și identificarea, cu indisponibilizarea și confiscarea bunurilor, în temeiul prezentei directive;

(c) cooperează cu alte autorități competente responsabile cu gestionarea bunurilor indisponibilizate și confiscate în cazuri transfrontaliere.

CAPITOLUL V

Garanții

Articolul 23

Obligația de a informa persoanele afectate

Statele membre se asigură că ordinele de indisponibilizare menționate la articolul 11, ordinele de confiscare menționate la articolele 12-16 și ordinele de vânzare menționate la articolul 21 le sunt comunicate persoanelor afectate, fără întârzieri nejustificate. Astfel de ordine cuprind motivele măsurii, precum și drepturile și căile de atac de care dispune persoana afectată în temeiul articolului 24. Statele membre pot prevedea dreptul autorităților competente de a amâna comunicarea ordinelor de indisponibilizare către persoana afectată atât timp cât este necesar pentru a nu fi afectată buna desfășurare a unei anchete penale.

Articolul 24

Căi de atac

(1) Statele membre se asigură că persoanele afectate de ordinele de indisponibilizare emise în temeiul articolului 11 și de ordinele de confiscare emise în temeiul articolelor 12-16 au dreptul la o cale de atac efectivă și la un proces echitabil, în vederea exercitării drepturilor lor.

(2) Statele membre se asigură că drepturile la apărare, inclusiv dreptul de a consulta dosarul, dreptul de a fi audiat cu privire la aspecte de drept și de fapt și, după caz, dreptul la interpretare și traducere, sunt garantate persoanelor afectate care sunt persoane suspectate sau acuzate sau persoanelor afectate de confiscare în temeiul articolului 16.

Statele membre pot prevedea ca și alte persoane afectate să beneficieze de drepturile menționate la primul paragraf. Statele membre adoptă prevederi în temeiul cărora aceste alte persoane afectate au dreptul de a consulta dosarul și dreptul de a fi audiate cu privire la aspecte de drept și de fapt, precum și orice alte drepturi procedurale necesare pentru exercitarea efectivă a dreptului lor la o cale de atac efectivă. Dreptul de a consulta dosarul poate fi limitat la documentele legate de măsura de indisponibilizare sau de confiscare, cu condiția ca persoanele afectate să aibă acces la documentele necesare pentru exercitarea dreptului lor la o cale de atac efectivă.

(3) Statele membre adoptă prevederi în temeiul cărora persoana ale cărei bunuri sunt afectate să aibă posibilitatea efectivă de a contesta în fața unei instanțe ordinul de indisponibilizare emis în temeiul articolului 11, în conformitate cu procedurile prevăzute în dreptul intern. În cazul în care ordinul de indisponibilizare a fost emis de o autoritate competentă care nu este o autoritate judiciară, dreptul intern poate prevedea că un astfel de ordin este supus mai întâi validării sau controlului de către o autoritate judiciară înainte de a putea fi contestat în instanță.

(4) În cazul în care persoana suspectată sau acuzată se sustrage de la procedură, statele membre iau toate măsurile rezonabile pentru a garanta posibilitatea efectivă ca respectiva persoană să își poată exercita dreptul de a contesta ordinul de confiscare și solicită ca persoana în cauză să fie citată pentru a lua parte la procedura de confiscare sau să se depună eforturi rezonabile pentru ca aceste proceduri să fie aduse la cunoștința persoanei în cauză.

(5) Statele membre adoptă prevederi în temeiul cărora persoana ale cărei bunuri sunt afectate să aibă posibilitatea efectivă de a contesta ordinul de confiscare în temeiul articolelor 12-16, inclusiv circumstanțele relevante ale cauzei și probele disponibile pe care se bazează concluziile, în fața unei instanțe, în conformitate cu procedurile prevăzute în dreptul intern.

(6) Statele membre adoptă prevederi în temeiul cărora o persoană afectată să aibă posibilitatea efectivă de a contesta un ordin de valorificare anticipată în temeiul articolului 21 și acordă persoanelor afectate toate drepturile procedurale necesare pentru exercitarea dreptului lor la o cale de atac efectivă. Statele membre prevăd posibilitatea suspendării de către o instanță a executării unui astfel de ordin de vânzare, dacă altfel ar exista un prejudiciu ireparabil pentru persoana afectată.

(7) Părțile terțe au dreptul de a invoca titlul de proprietate sau alte drepturi de proprietate, inclusiv în cazurile menționate la articolul 13.

(8) Persoanele afectate de măsurile prevăzute în prezenta directivă au dreptul de a avea acces la un avocat pe toată durata procedurilor de indisponibilizare și de confiscare. Persoanele în cauză sunt informate că au acest drept.

CAPITOLUL VI

Cadrul strategic privind recuperarea activelor

Articolul 25

Strategia națională privind recuperarea activelor

(1) Statele membre adoptă până la 24 mai 2027 o strategie națională privind recuperarea activelor și o actualizează la intervale regulate de cel mult cinci ani.

(2) Strategia menționată la alineatul (1) include:

(a) elemente privind prioritățile politicii naționale în acest domeniu și obiectivele și măsurile de realizare a acestora;

(b) rolul și responsabilitățile autorităților competente, inclusiv modalitățile de coordonare și cooperare între acestea;

(c) resursele;

(d) formarea;

(e) măsurile care trebuie luate, după caz, cu privire la utilizarea activelor confiscate în interes public sau în scopuri sociale;

- (f) activitățile care urmează să fie întreprinse în cadrul cooperării cu țările terțe;
 - (g) modalitățile care permit evaluarea periodică a rezultatelor.
- (3) Statele membre transmit Comisiei strategiile lor și orice actualizări ale acestora în termen de trei luni de la adoptarea lor.

Articolul 26

Resurse

Statele membre se asigură că birourile de recuperare a activelor și birourile de gestionare a activelor care îndeplinesc sarcini în temeiul prezentei directive dispun de personal calificat în mod corespunzător și de resurse financiare, tehnice și tehnologice adecvate, care sunt necesare pentru îndeplinirea eficace a funcțiilor lor legate de punerea în aplicare a prezentei directive. Fără a aduce atingere independenței sistemului judiciar și diferențelor de organizare a sistemelor judiciare din Uniune, statele membre se asigură că personalul implicat în identificarea, urmărirea, recuperarea și confiscarea activelor beneficiază de formare specializată și de schimburi de bune practici.

Articolul 27

Gestionarea eficientă a bunurilor indisponibilizate și confiscate

(1) În scopul gestionării bunurilor indisponibilizate și confiscate, statele membre se asigură că birourile de gestionare a activelor și, după caz, birourile de recuperare a activelor, precum și alte autorități competente care îndeplinesc sarcini în temeiul prezentei directive sunt în măsură să obțină rapid informații privind bunurile indisponibilizate și confiscate care trebuie gestionate în temeiul prezentei directive. În acest scop, statele membre stabilesc instrumente eficiente de gestionare a bunurilor indisponibilizate sau confiscate, cum ar fi un registru central sau alte registre ale bunurilor indisponibilizate și confiscate în temeiul prezentei directive.

(2) În sensul alineatului (1), statele membre se asigură că se pot obține informații privind următoarele:

- (a) bunul care face obiectul unui ordin de indisponibilizare sau de confiscare și care urmează să fie gestionat în temeiul articolului 20 alineatul (3) până la înstrăinarea acestuia în urma unui ordin de confiscare definitiv, inclusiv detaliile care permit identificarea bunului respectiv;
- (b) valoarea estimată sau reală, după caz, a bunului în momentul indisponibilizării, al confiscării și al înstrăinării;
- (c) proprietarul bunului, inclusiv beneficiarul real, în cazul în care astfel de informații sunt disponibile;
- (d) referința națională a dosarului referitor la procedura aferentă bunului.

(3) În cazul în care instituie un registru al bunurilor indisponibilizate și confiscate în temeiul alineatului (1), statele membre se asigură că autoritățile care au acces la registru pot face căutări și obține informații cu privire la numele autorității care introduce informațiile în registru și cu privire la identificatorul unic de utilizator al funcționarului care a introdus informațiile în registru.

(4) În cazul în care statele membre instituie un registru al bunurilor indisponibilizate și confiscate în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol, ele se asigură că informațiile menționate la alineatul (2) de la prezentul articol se păstrează atât timp cât este necesar în scopul păstrării unei evidențe și a unei imagini de ansamblu a bunurilor indisponibilizate, confiscate sau aflate în gestiune și nu mai târziu de data înstrăinării bunurilor, sau în scopul furnizării de statistici anuale, astfel cum se menționează la articolul 28.

(5) În cazul în care statele membre instituie un registru al bunurilor indisponibilizate și confiscate în temeiul alineatului (1), statele membre se asigură că toate datele cu caracter personal stocate în registre pot fi accesate și utilizate în scopul indisponibilizării, al confiscării și al gestionării instrumentelor, produselor sau bunurilor care fac sau care ar putea face obiectul unui ordin de confiscare, în conformitate cu normele aplicabile privind protecția datelor.

(6) În cazul în care statele membre instituie un registru al bunurilor indisponibilizate și confiscate în temeiul alineatului (1), ele se asigură că sunt instituite măsuri tehnice și organizatorice adecvate pentru a asigura securitatea datelor conținute în registrele bunurilor indisponibilizate și confiscate și desemnează autoritatea sau autoritățile competente responsabile cu gestionarea registrelor și cu îndeplinirea sarcinilor operatorului, astfel cum sunt definite în normele aplicabile privind protecția datelor.

Articolul 28

Statistici

Statele membre colectează periodic de la autoritățile relevante și mențin statistici cuprinzătoare, în vederea evaluării eficacității propriilor sisteme de confiscare. Datele statistice colectate sunt transmise Comisiei în fiecare an până la data de 31 decembrie a anului următor și includ:

- (a) numărul ordinelor de indisponibilizare executate;
- (b) numărul ordinelor de confiscare executate;
- (c) valoarea estimată a bunurilor indisponibilizate în vederea unei eventuale confiscări ulterioare, la momentul indisponibilizării;
- (d) valoarea estimată a bunurilor recuperate, la momentul confiscării;
- (e) numărul de solicitări de executare a unor ordine de indisponibilizare într-un alt stat membru;
- (f) numărul de solicitări de executare a unor ordine de confiscare într-un alt stat membru;
- (g) valoarea sau valoarea estimată a bunurilor recuperate ca urmare a executării într-un alt stat membru;
- (h) valoarea bunurilor confiscate în comparație cu valoarea acestora la momentul indisponibilizării, dacă este disponibilă la nivel central;
- (i) defalcarea cifrelor și valorilor menționate la literele (b) și (d) în funcție de tipul de confiscare, dacă este disponibilă la nivel central;
- (j) numărul de valorificări anticipate, în cazul în care este disponibil la nivel central;
- (k) valoarea bunurilor destinate reutilizării în scopuri sociale.

CAPITOLUL VII

Cooperare

Articolul 29

Rețeaua de cooperare pentru recuperarea și confiscarea activelor

(1) Comisia instituie o rețea de cooperare pentru recuperarea și confiscarea activelor pentru a facilita cooperarea între birourile de recuperare a activelor și birourile de gestionare a activelor și cu Europol în ceea ce privește punerea în aplicare a prezentei directive, precum și pentru a consilia Comisia și a permite schimbul de bune practici în ceea ce privește punerea în aplicare a prezentei directive.

(2) Comisia poate invita reprezentanți ai Eurojust, ai EPPO și, după caz, ai Autorității pentru Combaterea Spălării Banilor să participe la reuniunile rețelei menționate la alineatul (1).

Articolul 30

Cooperarea cu organismele și agențiile Uniunii

(1) Birourile de recuperare a activelor din statele membre, în limitele competențelor lor respective și în conformitate cu cadrul juridic aplicabil, cooperează îndeaproape cu EPPO în scopul facilitării identificării instrumentelor, a produselor sau a bunurilor care fac sau care ar putea face obiectul unui ordin de indisponibilizare sau de confiscare în cadrul procedurilor în materie penală referitoare la infracțiuni care țin de competența EPPO.

(2) Birourile de recuperare a activelor și birourile de gestionare a activelor cooperează cu Europol și cu Eurojust, în conformitate cu domeniile lor de competență, în scopul facilitării identificării instrumentelor, a produselor sau a bunurilor care fac sau care ar putea face obiectul unui ordin de indisponibilizare sau de confiscare emis de o autoritate competentă în cursul procedurilor în materie penală, pentru a facilita gestionarea activelor indisponibilizate și confiscate.

Articolul 31

Cooperarea cu țările terțe

(1) Statele membre se asigură că birourile de recuperare a activelor cooperează, în limitele cadrului juridic internațional, cu omologii lor din țările terțe în cea mai mare măsură posibilă și sub rezerva cadrului juridic aplicabil privind protecția datelor, în scopul îndeplinirii sarcinilor prevăzute la articolul 5.

(2) Statele membre se asigură că birourile de gestionare a activelor cooperează, în limitele cadrului juridic internațional, cu omologii lor din țările terțe în cea mai mare măsură posibilă și sub rezerva cadrului juridic aplicabil privind protecția datelor, în scopul îndeplinirii sarcinilor prevăzute la articolul 22.

CAPITOLUL VIII

Dispoziții finale

Articolul 32

Autoritățile competente și punctele de contact desemnate

(1) Statele membre informează Comisia cu privire la autoritatea desemnată sau autoritățile desemnate să îndeplinească sarcinile prevăzute la articolele 5 și 22.

(2) Statele membre desemnează maximum două puncte de contact pentru a facilita cooperarea în cazurile transfrontaliere între birourile de recuperare a activelor și maximum două puncte de contact pentru a facilita cooperarea între birourile de gestionare a activelor. Nu este necesar ca astfel de puncte de contact să fie însărcinate să îndeplinească ele însele sarcinile prevăzute la articolul 5 sau 22.

(3) Până la 24 mai 2027, statele membre notifică Comisiei autoritatea competentă sau autoritățile competente, precum și, dacă este cazul, punctele de contact menționate la alineatele (1) și, respectiv, (2).

(4) Până la 24 mai 2027, Comisia instituie un registru online în care sunt enumerate toate autoritățile competente și punctul de contact desemnat pentru fiecare autoritate competentă. Comisia publică și actualizează periodic pe pagina sa de internet lista autorităților menționate la alineatul (1).

Articolul 33

Transpunere

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 23 noiembrie 2026. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a unei astfel de trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele dispozițiilor de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 34

Raportare

(1) Până la 24 noiembrie 2028, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare a punerii în aplicare a prezentei directive.

(2) Până la 24 noiembrie 2031, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare a prezentei directive. Comisia ia în considerare informațiile furnizate de statele membre și orice alte informații relevante legate de transpunerea și punerea în aplicare a prezentei directive. Pe baza acestei evaluări, Comisia decide cu privire la acțiunile ulterioare adecvate, inclusiv, dacă este necesar, cu privire la oportunitatea prezentării unei propuneri legislative.

*Articolul 35***Relația cu alte instrumente**

Prezenta directivă nu aduce atingere Directivei (UE) 2019/1153.

*Articolul 36***Înlocuirea Acțiunii comune 98/699/JAI, a Deciziilor-cadru 2001/500/JAI și 2005/212/JAI, a Deciziei 2007/845/JAI și a Directivei 2014/42/UE**

(1) Acțiunea comună 98/699/JAI, Deciziile-cadru 2001/500/JAI și 2005/212/JAI, Decizia 2007/845/JAI și Directiva 2014/42/UE sunt înlocuite în ceea ce privește statele membre pentru care prezenta directivă este obligatorie, fără a se aduce atingere obligațiilor statelor membre respective în privința datei de transpunere a respectivelor instrumente în dreptul intern.

(2) În ceea ce privește statele membre pentru care prezenta directivă este obligatorie, trimerile la instrumentele menționate la alineatul (1) se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă.

*Articolul 37***Intrare în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 38***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Strasbourg, 24 aprilie 2024.

Pentru Parlamentul European

Președintele

R. METSOLA

Pentru Consiliu

Președintele

M. MICHEL